

KÜLDETÉS

2022. március

■ A Kárpátaljai Református Egyház lapja

■ XXX. évf. 3. szám

„Te benned bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak! Mikor még semmi hegyek nem voltak, hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva, Te voltál és Te vagy, erős Isten, és Te megmaradsz minden időben.” (90. Zsoltár)

MÓRA FERENC

ESTI IMÁDSÁG

Ki fényesebb vagy, mint a csillagok
S oly nagy, amilyen kicsi én vagyok,
Én nem tudom, mi az a háború,
De látom, hogy mindenki szomorú.
A katonák dolgát se értem én,
Csak a könnyűt édes szülőm szemén
És reszketek, mint a fiókmadár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Hogy miért bocsájtottad szabadon,
Szent akaratod én nem kutatom –
De ládd, azóta meghalt a derű,
A kenyereinknek íze keserű,
Még a kakas-szós hajnal is setét,
Hallgatni félek este a mesét,
Álmomba mindig ég a babavár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Térdelve kérlek, szóm zokon ne vedd,
Hisz hogy szállhassak pörbe én veled:
De fű, de fa, de sok madárhalott,
Jó isten, téged mivel bántathott?
S örömed abba néked lehet-e,
Hogy árvával van a világ tele,
Ki azt se tudja, hogy ő árva már? –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Ki ott villámlasz a kardok hegyén,
Mint a nagyoktól sokszor hallom én,
Az emberszívbe költözz már bele –
Az istennek csak ott lehet helye.
Nőjjön virág a holtak sírjain,
Az élőknek ne legyen élte kín,
Áldva nézzem föl rád a földhatár –
Uram, a háborút parancsold vissza már!

Érkezik a segítség a Magyar Református Szeretetszolgálatól

IMÁDKOZZUNK A BÉKÉÉRT!

Február 24. óta kemény harcok dúlnak Ukrajnában. Az ország belső részéből tömegek menekültek hozzánk is a háború elől. De sokan elmentek Kárpátaljáról is. És az itthon maradtakban is ott él a félsz... Ebben a helyzetben még nagyobb teher nehezedik az órállókra. Március 4-én a Magyarországi Református Egyház mind a négy egyházkerületének püspöke Beregszászba érkezett, hogy Zán Fábian Sándor kárpátaljai püspökkel, az itteni lelkipásztorokkal együtt imádkozzanak a mielőbbi békéért, erősítsék az itthon maradtakat. Részletek a 9. oldalon

Radvánszky Ferenc ■

A böjt ígérete

A böjt szervesen hozzátartozik az Isten-tisztelethez. A böjt – lemondani olyan dolgokról, melyek elválasztanak az Istentől. Böjt nélkül nincs Istennel való kapcsolat.

A babiloni fogságból visszajött nép felé szól Ézsaiás próféta. A zsidók feszítetten vallásos életet próbáltak élni, megmutatva az elfordulásukat a fogság előtti Istennel való kapcsolatukhoz képest, amelyet kevert hit, az Isten tisztelete mellett a bálványimádás jellemzett, s mely a fogság oka is volt. A fogság utáni időszakra jellemző, hogy a zsidó nép Istentől akar függeni: mindenben naponta megkérdik Isten akaratát, mint igaz nép (ezt Isten elismeri), de ezért elvárják Isten áldását, viszont ez az áldás számukra nem érzékelhető. Ezért lázonganak és megkérdőjelezzük bennük, hogy érdemes-e Istenhez igazodni. Az Istentől való függés ebben a kételkedésben egyre inkább értelmét veszíti és terhes kényszer kezd lenni (amit még nem is mernek kimondani, de Isten már érzékeli).

Az Isten népe ebben az Istennel való kapcsolatában pont nem különbözik más népektől (pedig ez az elkülönülés a vallásosságuk lényege lenne). Ugyanis itt csak félelem és partner kapcsolatban vannak az Istennel.

Folytatás a 2. oldalon

„Kiáltás, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házának, hogy mi a vétke! Ők minden nap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat, mint egy olyan nép, amelynek tettei igazak, és nem hagyja el Istene törvényét; igaz döntéseket kérnek tőlem, szeretnének Istenhez közel lenni. Miért böjtölünk – mondják –, ha te nem látod meg, miért gyötörjük magunkat, ha nem akarsz tudni róla? De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseiteket, mert robotosaitokat hajszoljátok. Hiszen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ökölrel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban. Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötéri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákba öltözik, és hamut szór maga alá, azt nevezd böjtnek, és az ÚR kedves napjának? Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot. Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. Fölepítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.

(Ézs 58, 1–12)

A böjt ígérete

A félelem – Istent ne haragít-sák meg és ne legyen káruk. Mert egy állandóan büntetésre kész és áldozatra éhes személytelen isten-képük van. A partnerség – adjon az Isten olyan dolgokat, melyeket elvárnak Tőle, mert ők is adnak Neki előírások szerinti életet. Ha a tapasztalatok szerint Isten nem adja meg a várt dolgokat, akkor rossz partner. Következtetés: nem érdemes az Ő parancsolatait követni. Egy ilyen torz Istennel való kapcsolat alakul kifelé a népben. S így folyamatosan csúsznak visszafelé a fogság előtti lelki állapotukhoz. Az Élő Isten népén kívül minden nép csak ilyen isteni kapcsolattal rendelkezik (félelem és partnerség). Pl.: Káinnak is ilyen isteni kapcsolata volt és ezért nem tekintett rá és áldozatára az Isten. Mint az a gyülekezeti tag, aki csak nagy duzzogva és kényszerű kötelezettségből adja be az egyházfenntartói járulékot, ill. más adományait. Kipipálja az Isten felé való kötelezettségét. Ez nem Krisztussal való szeretet-közösség. Következmény: Isten nem áldja meg a Vele helytelen kapcsolatban lévőket. Mert Isten nem hajlandó a mi elvárásainknak engedelmeskedni, Őtőle jön az akció és nem a reakció. Nem áldott az olyan nép, amely csak kényszerből adakozik. Nincs vezetésük, nincs békéjük, nincs gazdagságuk. Csak eltévedés, viszálykodás, lelki és anyagi szegényesség van. Tovább torzult istenkép. Mert a társadalmat megtartó emberi morál érdekében, mégiscsak szükséges egy büntető és jutalmazó istenkép fenntartása. Tehát az Isten létét szükségként ki kell találni, hogy az Isten által hitelesített megtartó törvények által az emberi közösség megmaradjon. De ez a kitalált helyzet előbb-utóbb törik és az igazi istenismeretet is magával ránthatja...

Isten teljesen más kapcsolatot akar velünk, ember gyermekeivel, amely a szeretetre épül. Nem azért teszek az Isten akarata szerint valamit, mert félek az Isten haragjától, ill. várok az Istentől valamit, hanem mert szeretem Őt és örömet akarok szerezni az engem szerető és általam szeretett Istennel. Mint a szülő, aki örömet akar a gyerekének szerezni és a gyerek öröme a szülő öröme is. A jó kapcsolatunkat az Istennel az mutatja, ha ugyanaz az örömünk, mint az Isten öröme (megtartjuk az Isten törvényét, sikerült a bűnnek ellenállni, valaki Istenzhez tér, megtisztul a bűntől, ébredés van a gyülekezetben, elkezdenek imádkozni, akik eddig soha nem voltak Istennel kapcsolatban, épül az egyház szolgálata stb.).

Isten tanítja is a népet ebben az erőltetett kapcsolatban is, hogy milyen a Vele való helyes közösség megélésének a módja. Ez a tanítás már önmagában is kegyelem. Itt nagyon gyakorlati tanácsok és konkrét ígéretek vannak. Sokkal

több az ígélet Isten felől, mint a kérés az embertől. Mert Istennél bőséges a jutalom. S mindezt azért adja meg az Isten, hogy próbáljuk ki. (...)

Konkrét dolgokat említ az Isten, melyet ki kell igazítaniuk, hogy az Istenhez tartozó nép között, az Istenre koncentráls időszakában (meghatározott böjti idő) a lelki feltöltődés helyett fontosabb a test, mint a lélek, az anyagi érték, mint a lelki érték. A továbbiakban Isten retorikai kérdést tesz fel az embernek, melyre csak eldöntendő válaszok születhetnek, s az embernek kell megítélni, hogy tetszhet-e az ilyen böjt az Istennek. S az egyértelmű nemleges válasz után a következmény: felesleges az ilyen Istennel való kapcsolat, nem különb az ilyen ember a kitalált isteneket imádónál.

Engedjük, hogy Isten tükröt tartson elénk! Ő nagyon konkrétan hozza majd fel a dolgainkat, melyekben változnunk kell. Mi a fontos a számunkra: a test, vagy a lélek? Az Isten akarata vagy a mi akaratumk? Akinek az anyagiak a fontosak csak, az nagyon veszélyes állapotban van, mert a mulandóságra alapozott. Pedig a láthatatlanból álltak elő a láthatók és az Isten népének a lelkiek, vagyis mindenek forrása lehet a birtokában. A böjti időszak az önvizsgálat minősített alkalm, melyben a mulandó dolgoktól a lelkiek felé kell orientálódni.

A böjt az egyik legszemélyesebb hitmegélési mód. Mert a böjt lemondani valamiről, valaminek az érdekében. Tehát a böjt egy célt feltételez, mely elérése érdekében a zavaró dolgokról lemond az ember. A mi célunk az Istentől való függés. Arról kell lemondani, ami ettől a teljes önkiszolgáltatástól és az isteni erő és munka, bennünk és általunk való megnyilvánulásától elválaszt. S hogy milyen akadályai vannak az önkiszolgáltatásnak, az nagyon személyes. Ezért nincs központi szabályrendelet a böjti gyakorlatra (pl.: étkezési szokások, szertartások stb.). Itt csak a jó böjt következménye van nagyon részletesen kiábrázolva: a szeretetszolgálat. Mely az alapproblémával, az önzésséggel ellentétes magatartás. Mert a böjtben kitisztul az ember látása és meglátja a rászorulókat lelkileg és fizikailag, és az Atyával való függő kapcsolatban az Atya féltő és adakozó szeretete megnyilvánulhat az emberben.

A böjtöléssel a megköötözött embereket szabadítjuk fel. Akik a szenvedélyeik, a bűneik, az indulataik megköötözöttségében vannak. Kezdjük el imádkozva böjtölni a megköötözöttekért. A mi böjtölésünkől függ a környezetünk szabadsága. De a magunk szabadsága a bűnök alól szintén a mi böjtölésre való készségünkől függ. Ugyanis a böjt mutatja meg, hogy értékeljük a kegyelmet és hajlandók vagyunk érte mindent megtenni. Isten pedig csak annak adja a bűnbocsánatot, aki azt értékeli és nem olcsó kegyelemként fogadja.

A böjt nem elmélet, hanem konkrét segítség a lemondás következtében. S az Istentől függő ember számára a jó cselekvés nem kényszerű teher, hanem spontán életgyakorlat. A kibontakoztató segítő szándék a másik felé a legtermészetesebb megnyilvánulás. Meg kell látni, mennyi mindennel tudunk segíteni másokon. Még a feleslegünk, sőt a minket csak megterhelő dolgok is másoknak segítséget jelentenek (pl. sok felesleges ruhánk, élelmünk, időnk van). Csak ha ezeket a felesleges, sőt a magunkra felé való felhasználásukkal kárunkra forduló dolgokat szánnánk a felebarátaink javára, már az is hatalmas segítség lenne.

Az előzőekben a böjt közösségi jellegéről volt szó, amikor a böjtölő elsődleges iránya: a másik ember, és így kilép az önzése rabságából. Ehhez Istenbe vetett bizalom kell, hogy Isten, mint mindenek Ura, bőségesen visszaadja és kipótolja, amit az ember a böjtben mások felé befektetett. A továbbiakban hét ígélet van a böjthöz kapcsolva. Hét, a teljesség száma, mely mutatja, hogy teljesen helyreállhat az ember élete és küldetése a böjt következtében (Istennel, a világgal). Ugyanis a böjtölő az újjáteremtő Isten munkáját engedi érvényesülni magában és magán keresztül.

„Eljön világosságod, mint a hajnalhasadás.”

A sötétben sok sebet és sérülést kaptunk. (Eleve nem lehet látni, ezért sok mindennel és mindenki velünk, aztán sokan velünk is ütköznek, és azt sem tudjuk, hogy kik, és így egymáson sebeket ejtünk. Ezért tele vagyunk félelemmel és a félelem miatti torzulásokkal. A sötétben nem lehet fejlődni, csak visszafejlődni és elsatnyulni. A sötétben, sok rossz döntést hozunk és rossz irányba indulunk, ahol összetörjük magunkat)... De ígélet, hogy a böjt következtében Isten ezeket a torzulásokat hamar begyógyítja (pl.: a szeretetlenségben töltött évek után ismét lehet összhang és egymás boldogságának őszinte keresése a házastársak között; a nyomasztóan feszült családi légkör után ismét vágyhatnak hazafelé a családtagok, és a bármiben lemaradt gyerek felzárkózhat az egészséges szintre; szolgálatot aktívan kereső és Isten Igéjére őszintén figyelő közösség lehet közömbös gyülekezet helyett stb.). Itt a sebek behegedéséről, tehát a meggyógyulásról, de nem a teljes és nyomtalan elmúlásukról van szó. Mert a hegek maradnak, emlékeztetnek, hogy soha többé ne kerüljünk vissza. Nem lehet és nem is szabad elfelejteni a nyomorúságokat, de azokból fel lehet épülni. Milyen torzulásokat szereztek? Isten gyógyulni hív, minden emlékeddel együtt. Mindez lehetőség, amit el lehet érni, de Isten már a megoldás előtt előkészíti bennünk a hálát és a tanulság levonását.

„Igazságod jár előttem és az Úr dicsősége lesz mögöttem.”

Az Igazság elől megy, utat tör és mindent legyőz, és mi ezen a kijárt úton haladhatunk. Számunkra ez az úttörés lehetetlen lenne, hisz áthatolhatatlanok az akadályok. Isten

nyomdokán járva győztesek leszünk az életben. Csak az Úr igazságának a nyomdokában haladjunk és ne térjünk el attól se jobbra, se balra! A következmény: az Úr dicsősége követ. Tehát a böjtölő az összekötő az Úr igazsága és dicsősége között (az Úr igazsága elől, az Úr dicsősége hátul, a böjtölő közepén, s ez a menet folyamatos haladásban van). Mert mások felé is értelmezni kell a megtapasztalt igazság erejét. Mi ismerhetjük az Igazság forrását és erejét, mások pedig csak minket érzékelnek. Az Igazság megvalósulásának a következménye: az isteni dicsőség és öröm. Tehát nem lesz csalódása annak, aki az Istent követi. Sem nekünk, sem másoknak.

A böjt megújulási lehetőség, melyre nagy szükség van a haladás közben. Mert nem valóságos az egyenletesen fejlődő kép (szolgálatban, kapcsolatban, hitéletben stb.), mert folyamatos bukásokkal kell számolni. A bukások között is a haladási lehetőségünk a megújulásban van. A valóban életképes házasság nem fokozatosan izzó kapcsolatot, hanem megújulni kész közösséget jelent. *„Ha segítségül hívod az Urat, Ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: itt Vagyok.”* Tehát Isten mindig megtalálható lesz. Mindig meglesz a felállásnak és a megújulásnak a lehetősége. Mert Isten hajlandó az újjáteremtő erejével közbelépni. Isten a mindenkori megújulási lehetőséget adja, minden Tőle jövő állapotban. Tökéletlenségeink, terheink, feszültségeink, kudarcaink, csalódásaink, kényszerű kompromisszumaink, parazita és makacs bűneink ellenére is lehet haladni. Isten ebben az erőtelen állapotunkban is haladással tud megállni úgy, hogy Vele kapcsolatban mindig van erőnk a megújulásra és a felállásra. Csak Isten közösségében maradv a küldetést nem szabad feladni.

„Az Úr vezet szüntelen.”

Az Úr jár előttünk. Talán olyan úton, amit mi nem is vettünk volna magunktól észre, vagy eleve reménytelennek ítélve bele se kezdünk volna. De az Úrral nem tévedünk el, és biztos a győzelem. Mert a mi harcainkat Ő harcolja meg (ha ellenséges területen is járunk). Nem marad el tőlünk, mert Ő hűséges és szüntelenül lehet Rá számítani. Sokszor azért tévedünk el, hozunk meggondolatlanul rossz döntéseket, vállalkunk be feleslegesen pazarló harcokat, s vagyunk nyomorulttan bizonytalankodó vesztesek, mert nem az Isten, hanem a magunk elképzelése után járunk. Ráadásul feleslegesen kapunk fájdalmas sebeket. De a böjtben látjuk az Isten akaratát és irányát, valamint számíthatunk az Ő védelmére. A biztos élet feltétele: a böjt. *„Kopár földön is jól tart”*, amikor másnak nincs forrása (reménységből, erőből, boldogságból, békéből, anyagiakból – mert „kopár föld”). Mert az Isten útja (néha) másoknak járhatatlan és remítő (pl.: a Kárpátján maradás). De itt is tud az Úr jól tartani. Sőt, csak itt fog jól tartani. Másol, az Ő útján kívül ezt a jóltartást nem ígéri. Tehát teljességünk lesz, ha másnak szükségése is van. Fontos

ez a biztatás ezek között az anyagi körülmények között, ahol nincs kilátás kivirágzásra (mint ahogy a sivatag sem mutat nagy reménységet). De ebben a kontrasztban – kopár földön is jólét – mutatkozik meg Isten hatalma.

Az Isten közösségében van erő emberfeletti terhek hordozására: „csontjaidat megerősíti”. Hogy munkát tudjunk végezni és egyenesen tudjunk mindenkivel szemben megállni. Eddig, ha nem is voltunk hatékonyak, de a böjt ígéletében Isten hatékony, munkabíróvá, másoktól szabadabb és sebezhetetlenné tesz. Nála van az önállóság és az önfenntartás. Az Ő küldetését, csak az Ő megerősítése, megtisztítása és szabadsága által lehet megélni. A böjt következtében van erőnk a szolgálatra, a türelemre, a bűnökkel szembeni ellenállásra, a partnerségre, a terhelt kapcsolatok felvállalására stb. A böjt a másoknak hasznos élet feltétele, „mint forrás, melyből nem fogy ki a víz”. Erőt és felüdülést ad kiszámíthatóan. A jellemünk mindig felüdülést jelent majd mások számára is. Nem függ a külső körülményektől a teljesítményünk, és állandó a felüdítő és az életadó lehetőségünk. Mert állandó lesz a kedvességünk, az őszinteségünk, a megbízhatóságunk, a türelmünk, a békességünk stb. Nem leszünk kiszámíthatatlan hisztériások, hangulatemberek, nyavalygók, zsörtölődők, telhetetlenek...

A böjt a nemzetünk és otthonunk megújulásának a feltétele (lokálitásról van szó). *„A rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.”* A jövőben híre lesz a böjtölőnek. Az utókor nem feledkezik meg róla. Az emberek között él az emlékezete. S a romok ismét élettel telnek meg. A vonzó és élhető jövő építésének a feltétele: a böjt.

Összefoglalás:

Az újrakezdéshez, a gyógyuláshoz és az építéshez az Isten tevékeny erejére van szükségünk. Ezt az erőt akkor kapjuk meg, ha minden akadályt elhárítunk az Isten és a közöttünk lévő kapcsolatból (böjt): megváltoztatjuk a félelemre és kereskedelmi partnerségre alapuló kapcsolatunkat Istennel és szeretetkapcsolatba lépünk Vele; lemondunk az Istentől elválasztó dolgainkról és örömet akarunk Neki szerezni (szabadítással és szeretetszolgálatl).

Radvánszky Ferenc
kaszonyi és bótrágyi lelkész

Ha félek is...

„A karmesternek: „A messzi fák galambja” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor a filiszteusok elfogták Gátban. Légy kegyelmes hozzám, Istenem, mert bosszút lihegnek ellenem, szüntelenül támadnak és gyötörnek engem. Ellenségeim szüntelenül bosszút lihegnek, sokan támadnak rám kevélyen. Ha félek is, benned bízom! Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!” (Zsolt 56, 1–5)

Szeretett Testvérem, kedves Olvasó!

Talán te is voltál már olyan élethelyzetben, amikor nehezedre esett imádkozni. Lehetett ez nagy fájdalom, megrázkód-tatás, betegség, gyász közben, amikor annyira felkavarodott a lelked, hogy nem merted, nem tudtad megszólítani mennyei Atyád. Ezekben a sötét időkben valódi áldás egy imádság, amit helyetted mond ki valaki, egy lelki testvér, akivel még félni is jó, illetve akivel együtt tudtok imádkozni.

Különösen manapság igaz ez, hiszen az orosz-ukrán háború elkezdődése óta egyre erősebb, tapinthatóbb és érzékelhetőbb a félelem falvainkban, városainkban és országunkban. Láthattuk, hogy a félelem hatása alatt különbözőképpen viselkedünk: van, aki talán túl hamar menekülőre fogja, akadnak, akik megpróbálnak elbújni, de olyanok is vannak, akik szó nélkül, bezárt házaikban és bezárt életükben élnek át a félelem támadásait egészen addig, míg a kimondatlan és feloldatlan félelem felőrli idegrendszerüket és életüket.

Mindannyian féltünk valakit, valakiket a helyzetben. És félnek közülünk még a példaadók, a legerősebbek is. Ezért jó ilyenkor elővenni ezt a bibliai szakaszt. Ez a zsoltár a félelmekkel küzdő király zsoltára, akire sokan néznek, akitől sokan várnak vezetéset, aki nem mutathat gyengeséget és határozatlanságot, de ugyanúgy fél, mint akármelyik alattvalója. Pont ezért lehet hitvallássá ez a szakasz a harcok idején az életünkben, szívünkben.

Talán az első rossz hírek és feszült napok után Te is megkérdezted magadtól: szabad egy hívő, igeolvasó, templomba járó embernek félnie? Milyen szemmel nézi mindezt Isten, nem tekinti hitelenségnek vagy kishitűségnek? Nos, szabad vagy nem szabad, a hívő ember is ember a maga félelmeivel együtt. Egyik barátom mondta a háború kitörése után írt üzenetben, hogy aggódni nem engedi az Úr, de félni igen, félt minket. Nagyon mélyen bennem maradt ez a fogalmazás. Aggódni nem enged az Úr, de féltelek... Mi is félünk és féltünk férfiakat, családtagokat, gyermekeket, időseket, nőket, fiatalokat és közösségeket. A hívő embernek sincsenek drótkötélből az idegei, a mi szívünket is környékezheti a félelem és az aggodalom. Azonban nekünk hatalmas lehetőségünk, hogy minden félelmünkkel és nehéz

helyzetünkkel „*Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*” (Zsid 4, 16) Azaz nem vagyunk egyedül és nem maradtunk egyedül akkor sem, ha mi vagyunk az utolsók, akik még itthon maradtak. Vihetjük és vigyük a legnehezebb csomagjainkat az Úrhoz, mert Nélküle valóban elhordozhatatlan a legkisebb szenvedés és próba is.

Egy idősebb lelkész barátom kötötte a szívemre a következő gondolatot: „akármilyen baj van, ne lássanak futni a gyülekezeti tagjaid. Mert ha fut a lelkész, akkor fut a gondnok és a presbitérium, fut a gyülekezet és eluralkodik a pánik”. Sok igazság van ebben a megállapításban, és a békeidők bölcsessége köszön vissza belőle. Azonban mit tegyen a lelkész ilyenkor, aki félti a családját, barátait, népét, gyülekezetét? Ugyanazt, mint a király, akire sokan néznek, nagyító alá teszik a cselekedeteit és utánozzák. Fél, mégis bízik. Dávid király ebben a zsoltárrészletben három felismerést mond ki. Először is elmondja, hogy Isten kiválasztottjait sok veszedelem éri, pont azért, mert kiválasztottak. Másodszor a király elmondja, hogy ismeri a félelmet és a félelem hatalmát. Tudja, milyen érzés megjedni és bizonytalanságban lenni abban, hogy mi vár rá. Bizonytalan a jövője és nagyon biztosnak tűnik a halála a veszedelemben. Végül a király ki tudja mondani Istennek: ha félek is, Benned bízom! Sőt, innen tovább lépve: Istenben bízom, nem félek! Ezek a kijelentések egy belső, lelki folyamat állomásai, amiben formálódik a király és a félelmeivel szembenező ember. Foglalkozunk picit részletesebben a folyamat állomásaival!

Isten gyermekeit sem kerülök el a bajok. Vannak idők, amikor kihúzzák a szőnyeget a lábunk alól és szembesülünk nehézséggel, betegséggel, támadással, ellenséggel. Ilyenkor könnyű kételkedni, panaszkodni és nehéz hinni. Ilyenkor emlékezhetünk arra, hogy az Istennel való szövetségünk *kegyelmi szövetség*, ami nem azért marad meg, mert mi hűségesek vagyunk, hanem azért, mert Isten bűnőket megbocsátó, szeretetével gyógyító Urunk. Minden baj, ami éri az embert, a kegyelmi szövetségen belül ér minket. Ezért nevezi sokszor Dávid Istent erős várának, biztos oltalomnak a nyomorúság idején. A király is, mi is csak a nyomorúságban tanulhatjuk meg, hogy vesz körül kegyelmével az Úr a veszélyben. Mostanában gyakran hallunk és olvasunk óvóhelyekről, tudjuk, a környéken hová kell menekülni

támadás idején, sokunk telefonján megszólal a légvédelmi jelzés, azonban a hívó számára a legfőbb óvóhely Isten közelsége. A félelmeinket ugyanis magunkkal visszük a légmentesen záródó atombiztos bunkerekbe, a szükséglakásba, ahol külföldön szorongunk, nem bújhatunk el előlük. Egyetlen biztos óvóhelyünk van, ahol erőt gyűjthetünk és nyugalomunk lehet: ez Isten közelsége. Vele pedig otthon is biztonságban vagyunk.

Isten népe, emlékezz, hányszor és hogyan szabadított ki az Úr a fogságból és a nyomorúságból! Emlékezz, hogyan formálta háború és szenvedés által a kárpátaljai magyar reformátusságot, hogy megpróbáljon és megerősítsen minket! Emlékezz, hogyan készítette elő az ébredést és a hitvallók színre lépését a szenvedéssel és üldözéssel! **Készülj a háborús idők bizonyágtételével a békeidőre!**

Nem ítélem el azokat, akik az első hadmozdulatok hírére elindultak és meg sem álltak a határ túloldaláig. Jó okuk volt rá, hogy elmenjenek. De fontos látni, hogy ez a futás még semmit nem oldott meg, ami miatt félünk: itthonmaradtak és külföldön lévők, ezért menekülünk az Úrhoz! Aki nem Hozzá menekül, az egész életében fut, félelmek üzik és nyugtalanítják. Itt az ideje, hogy ne csak elhiggyük, de megtapasztaljuk és átéljük, hogy Ő alkotta a világot, kezében tartja minden eseményt és kezében tartja a Benne bízókat, akik védve vannak. Isten kezében is érhet minket baj, de védve vagyunk. Vele közösségekben élve elmondhatjuk: elér a baj, de nem egyedül ér el. Adná az Úr, hogy ne csak a határokon és a vegyesboltoknál legyenek kilométeres sorok, hanem a templomok is teljenek meg Istennel menekülő, nyugalmat kereső emberekkel! Higgyük el, Ő nyugalmat ad nekünk, ha Hozzá futunk.

A nyomorúság átélését követően a király kimond valamit, ami úgy tűnik, nehezen egyeztethető össze: ha félek is, Benned bízom! Ez a kijelentés egyrészt arról beszél, hogy Isten emberei is ismerik a félelmet, másrészt arról beszél, ismerik a kiutat is a félelemből. Kárpátaljai magyarként ez lehetne a mi bemutatkozásunk is: félünk, de bízunk. Nem magunkban bízunk, nem a szövetségeseinkben, nem a vezetőink jóindulatában

vagy tudásában, hanem az Élő Istenben. Dávid király egy másik helyen, a 34. zsoltárban azt mondja, az Úr megmentette attól, amitől rettegett. A harcos király nem hősködik, retteg, de várja és megtapasztalja a szabadulást.

A félelem és bizalom együtt él bennünk a zavaros időkben. Sokszor nem is tudunk tenni az ellen, hogy a félelmek ne üssék fel a fejüket a lelkünkben, életünkben. Hiába mondjuk magunknak, másnak: ne félj, messze a front, itt még béke van, Kárpátalja menedék... De azért nézzük az álhíreket, valószínűként fogadjuk el mindazt, amit hallunk, és még tovább is gondoljuk mindezt, a félelem pedig, mint finom szemcséjű por, beborít mindent az életünkben. Azonban van valami, amit mégis megtehetünk: dönthetünk, hogy bízunk az Úrban, mindannak ellenére és mindazzal együtt, ami történik.

Mit kezdesz a félelmeiddel a napokban, testvér? Elnyomod, tompítod, bezárkózol és hagyod, hogy felőröljön? Lehetne másképp is bánni vele, lehetne másképp is élni. Megtanulhatnánk ismét bízni, jobban bízni, újra bízni az Úrban. Enélkül is túl lehet élni ezt az időt, pánikolva s szorongva, a pokol előszobájában, aztán majd pszichológushoz és ideg orvoshoz járva, eltompítva a félelem belső hangját. De az Úrral még erőt, bátorságot is kapunk a mindennapok félelmeihez. Vele el tudjuk mondani, hogy ha vétkeztem is, ha padlón vagyok is, felkelek, erőt kapok és megyek tovább, mert átlendít az Úr a félelmen, és mi is el tudjuk mondani: ha félek is, Benned bízom!

Végül, ha szembesültünk a próbával és szembeállítottuk a bizalom döntését a bennünk megjelenő félelemmel, elvezethet minket az Úr oda, hogy elveszi a félelmünket. Dávid király ezt úgy mondja ki: Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem? Ebben az állapotban lenne okunk félni, mégse félünk. Ezt pedig nem értik azok, akik körülöttünk vannak. Nem félünk, mert megerősít és meggyőz az Úr: akármilyen történik körülöttünk és velünk, nem tudnak ártani nekünk. Folyamatosan jönnek, érkeznek a bajok és a veszedelmek, de mindegyik az Istennel való szövetségben ér minket. Ilyenkor megtapasztaljuk, mit jelent hívó emberként is félni, de félve bízni. Időnként pedig rajtakapjuk

magunkat az érthetetlen tényen: nem félünk, bár lenne rá okunk. Teljesen bizonytalan a jövő, de nem bizonytalankodunk. Valóban bízunk az Úrban és rábízunk napjainkat, szeretteinket, nyugodtan tudunk aludni és nyugodtan alszunk, végezzük a munkánkat. Sőt, ami ennél is több: akármilyen hírek, akárhogy fenyegetsen a pénzünk elértéktelenedése és az árak növekvése, már előre megköszönjük, hogy Jézus szabadítást készít ebből a helyzetből is. Megjelenik az életünkben az igazi istenfélelem – amikor már merünk nem félni, annyira megtapasztaltuk az Úr erejét, közelségét, hatalmát!

Bár az iskolák zárva vannak, ebben a helyzetben mégis tanulhatunk gyerekként, szülőként, pedagógusként, emberként: amíg Isten közelében maradunk és ragaszkodunk Hozzá, átélhetjük jelenlétét. Történjen bármi velünk és országunkkal, szabad félve is bízunk az Úrban, időnként pedig átélhetjük a kegyelmi állapotot: nem félek... Lehet, azt mondják, félnem kellene, de a mélységben megtanultam, kicsoda Isten, ezért egyre jobban Rábízom magam. Ezt tanuljuk ebben a nehéz börtben.

Mindez természetesen a szövetségben belül érvényes. Ahova Jézus vére által be lehet lépni, ahol meg lehet maradni. A harcok ideje alatt még a rémhírekkel is emlékeztet az Úr: lehet minden hetünk bűnbánati hét, mikor könnyörgünk az országért egyedül, családban és gyülekezetben. Ha találkozunk a menekültekkel, akik fáradtak, terheltek, bizonytalanok, reményvesztettek, emlékeztessen ez minket arra, hogy menekülhetünk Jézushoz. Mondjuk el nekik ezt az örömhírt, míg segítjük őket! Ő az, aki meghódította a félelmek királyát, a halált. Ha félünk is, Benne bízunk. Hadd csodálkozzon az Úrtól kapott bátorságon és hadd kívánja meg, aki még nem kapott! Ebben a börtben indulj ezzel a mondattal minden nap elején: Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?! És hidd el, nem fog tudni igazán ártani neked senki, mert sebeid begyógyulnak, félelmeid elvonnak, erőd megújul szövetségesed, Jézus Krisztus közelében!

Ámen

Laskoti Zoltán lelkész
Szőlősgyula, Újakli

Közös istentisztelet Csongoron a menekültekkel

A böjt mint lelki erőforrás

Beléptünk a böjti időszakba, s talán most először érezhetjük azt, hogy nem böjt első vasárnapjával kezdődött meg, hanem hamarabb, még február végén. „Böjti időszak” vette kezdetét az országban kialakult háborúval. Ennek a bőrünkön tapasztalt valósága most árnyékot vet mindnyájunk életére. Próbáljunk most mégis gondolatainkkal közeledni a következő igeszakaszunkhoz, amit Jézus mondott a hegyi beszéd alkalmával: *„Amikor pedig böjttöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket”* (Mt 6, 16).

Mit jelent a böjt, mint kifejezés? Az értelmező szótárunk szerint: „bizonyos napokon, bizonyos ételek, főleg hús fogyasztásától vagy általában az étkezéstől való tartózkodás, illetve csökkentett mértékű táplálkozás”. Valóban ezek a gondolatok és ezek a hagyományok épültek a böjt köré. Valójában ezt szoktuk érteni böjtölés alatt. Azonban van ezzel egy aprócska bökkenő. Jézus azt mondja, hogy a böjt és a képmutatás között van egy kapcsolat. Mi lehet vajon ez?

Van a böjtnek egy negatív töltete – elgondolkodtál már ezen? Nem szabad bizonyos ételeket fogyasztanod meghatározott időszakokban. Nem szabad... Vannak keresztyének, akik már felvilágosultabbak és ők tudják, hogy böjtölni nemcsak ételek mellőzésével, hanem bizonyos kedvtelések, időtöltések mellőzésével is lehet. Rendben van, de még mindig megvan a negatív töltete a böjtnek. Nem szabad... Kinek van kedve megvonni ma-

gától a finom töltött káposztát vagy a rántott húst és a kedvenc sütit? Kinek van kedve nem a kedvteléseinek élni, még ha csak egy kevés időre is? Ha őszinték vagyunk – hisz jó őszintének lenni magunkhoz is –, akkor senkinek nem esik jól az, ha megvonja magától azt, amit szeret. Eppen ezért fordítsuk meg a teljes kialakult böjti gondolatmenetünket, hogy ne rögtön negatív tartalommal feltöltve gondoljunk a böjtre. Tudom, hogy nem könnyű elvonatkoztatni valamitől, ami már rögződött, de most mégis próbáljuk meg.

Mi lenne, ha úgy közelítenénk meg, hogy a böjt nem valamitől való tartózkodás, hanem valamihez való szoros ragaszkodást jelent. Helyesebben fogalmazva: Valakihez való szoros ragaszkodást. Ez a Valaki pedig egyértelműen Isten. Hiszen a Szentírás alapján böjtölni nem lehet Istent kihagyva! Koncentráljunk most erre a gondolatra: szoros ragaszkodás Istenhez. Ugye, hogy máris kapott egy pozitív töltetet a böjt?

Hiszen most már nem arról van szó, hogy valamit nem ehetünk meg, vagy valamit nem tehetünk meg, hanem arról, hogy szorosan ragaszkodunk ahhoz az Istenhez, aki megalkotott téged és engem. Ha pedig valamihez nagyon ragaszkodunk, akkor nincs sok időnk másra. Vagy mégis? Hiszen a böjt csak a húsvét előtti időszakot öleli fel. Vagy nem? Na és itt jönnek képbe a képmutatók, akik csak bizonyos időszakokban böjtölnek, de azt akkor nagyon hangoztatják, és nagyon szenvednek közben. Az időszakos hívők is ilyenek, a csak „templomos hívők” is ilyenek. Nagyon hiszünk, nagyon segítünk, nagyon..., de csak akkor és ott, amikor mások is látják és leginkább érdekből.

Hadd kérdezzem meg, de őszintén felelj magadnak, ahogy már fentebb megbeszéltük: Istenért valamit **nem megtenni** nehezedre esik? Nem, de csak akkor, ha az Ő gyermeke vagy. Biztosan kezdjük összerakni a kirakóst, ami már szépen elénk tárja azt, hogy

annak az embernek nehéz a böjt, akinek nehéz a keresztyén élet is. Aki csak felszínesen, ideiglenesen akar böjtölni és ideiglenesen akar Isten gyermeke lenni. S így már megértjük a vonatkozását annak, hogy a lelki böjt nem arról szól, hogy nem szabad, hanem arról szól, hogy szabad. Szabad Istenre figyelni, szabad a Biblia olvasásával időt tölteni, szabad leborulni és hosszasan imádkozni, könyörögni, mert aktuális, mindig aktuális. Isten nem megvonni akar tőled, hanem adni akar nagyon sok mindent Önmagából.

Sokan még mindig úgy gondolkodnak az Istenbe vetett hit felől, mint a böjtről: nem szabad, elő van írva, meg van parancsolva. Elfelejtjük azt, hogy Isten szabad életet kínál fel nekünk Fiában, az Úr Jézus Krisztusban. **Szabad életet a bűnből**, hiszen: *„Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít”* (1Kor 10, 23) – vagyis a bűn nem használ nekünk, hanem leépít bennünket. Aki keresztyénként lelki böjtölésben él, az tudja, hogy minden nap telhet el úgy, hogy tudatosan választjuk Istent. Ez pedig már egyértelművé teszi, hogy nem választunk mást, nem választunk olyat, ami az életünkre nincs jó hatással. Egy étel, ha betegek vagyunk, testi fenyegetést jelenthet, vagy bizonyos kedvteléseink, amelyek károsak, negatív hatással

vannak a lelkivilágunkra is. Isten ezt nem akarja! Ő meg szeretne védeni, ha kell önmagadtól is, a vágyaidtól is, ha azok rossz irányba viszik az életed.

A keresztyén ember erőforrása minden időben tehát az, hogy ragaszkodunk ahhoz, aki az élet adója és megváltója. Egész életünk lehet böjti élet, mert a keresztyén életvitel maga a böjti életvitel. Ez pedig nem ideiglenes és nem időszakos, hanem folyamatos, amire maga az élő Isten készít fel bennünket a Vele való kommunikáció és kapcsolattartás során. Amikor Istennek élünk, akkor nem élünk másnak, s kegyelemből így tölthetjük be a böjt igaz értelmét, valóságát. Ámen.

Fejes Sándor
beosztott lelkész,
Tiszaujhely

A félelem ellen

„Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: Uram, ments meg minket, elveszünk! De ő így szólt hozzájuk: Mit féltetek, ti kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült. Az emberek pedig elcsodálkoztak, és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?” (Mt 8, 23–27)

Tipikusan egy olyan története ez a Szentírásnak, amit nagyon sokan ismernek, és az aktív bibliaolvasó emberek többsége szinte emlékezetből tudja idézni. Az ilyen ismert igeszakaszokhoz szoktunk úgy hozzáállni, hogy ezt nagyon is ismerjük, és néha már a cím elolvasásakor hajlamosak vagyunk kijelenteni, hogy ennek kapcsán az Isten sem tud újat mondani nekünk. Viszont én nem gondolom, hogy egyfajta élményhajhász módon mindig az újabbnál újabb üzeneteket kell

keresnünk a Szentírásban, mivel az a véleményem, hogy mindig Isten talál meg bennünket nekünk szóló, éppen aktuális üzenetével, akaratával, parancsával.

A fenti igeszakaszt olvasva számomra a régi jó félelem volt aktuális. Az a félelem, ami a tanítványok szívében van azon a bizonyos viharos éjszakán...

Mostani világunk kellően eleget ad a félelemre: járványok, különböző betegségek, háborúk, szeretetlenség, és még sorolhatnám tovább. Nagyon sok

minden a félelmet kelti és erősíti meg bennünk. S bár az én tanácsom mindig az a félelemmel küzdő, rettegő emberek számára, hogy ne nézzenek annyi híradót, azért megértem azt is, ha valaki jól informált akar lenni a világ történéseivel kapcsolatban. A világot érintő átfogó okok mellett pedig ráadásként ott vannak még a saját, egyéni életünk félelmei, annak minden aggodalmi.

A fent idézett igeszakasz egyik alapvető üzenete az, hogy Jézussal egy hajóban is vannak viharok. Akár olyan nagyok, amelyek elborítják életünk hajóját, olyan nagyok, amelyekben majdnem odavész az élet, a hit, a kitartás. Jézus egy ilyen viharban azt kérdezi a tanítványaitól: miért féltetek, kicsinyhitűek?

A tanítványai ugyanis bár odamennek Hozzá, felkeltik és kériki Őt, hogy segítsen, de hit nélkül teszik mindezt. Úgy, hogy szinte biztosak a halálban. Hívóként félnek. Nagyon őszinte és reális kép ez a mai tanítványokról is, vagyis rólunk. Hívóként mi magunk is sokszor félünk, s itt nem egy-egy kivételes alkalomra gondolok, amikor valamiért, valakiért különösen aggódunk, hanem arról az állapotról, mikor ez a félelem állandó magatartássá válik az életünkben. Állandó aggodás, állandó panasz, állandó „jaj, mi lesz most?”. Csak abba nem gondolunk bele, hogy ilyenkor az Úr hatalmában kételkedünk. Pedig: *„Nem a félelemnek a lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet, és a józanság lelkét”* (2 Tim 1, 7).

Mit tehetünk a félelem ellen? Jézus úgy nevezi a rettegő tanítványait, hogy kicsinyhitűek. Mert amikor kevés a hit, akkor lesz nagyobb a félelem az életünkben. Az első lépés tehát az, hogy kérjünk több hitet. A hit Isten ajándéka. Legyen a kérésünk az, amit később majd a tanítványok is kimondanak: növelj a mi hitünket! Ezenkívül mit tehetünk még a félelem ellen? Igazítsd el a Szentírást ebben!

„A teljes szeretet kiűzi a félelmet.” (1Jn 4, 18) A szeretet maga Isten – erről tesz bizonyosságot János ugyanebben a levélben. A teljes szeretet ezért nem az ember legjobbját, legnagyobb szeretete, hanem maga Isten, és az Ő szeretetének kiadása az életemben, amely által én is szerethetek. A több hit mellett tehát több szeretet is szükséges, ha le akarom győzni a félelmeimet.

„Ne félj, és ne rettegj!” (Józs 1, 9) Ezekkel a szavakkal küldi az Úr Józsuét, mint Mózes utódját, hogy fejezze be Izrael népének honfoglalását. Állítólag 365 alkalommal van benne a Bibliában az, hogy „ne félj” – stílusosan minden napra jut egy ilyen biztatás. Igaz, nem számoltam meg (biztos vagyok benne, hogy mások megtették helyettem), de úgy gondolom, ha csupán egy alkalommal is lenne benne ez a mondat a Bibliában, számomra az sem venne el a jelentőségéből. S ha már ne félj, akkor még egy igevers a végére: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy”* (Ézs 43, 1). A legnagyobb félelemforrás megszűnt. Nem kell

félnünk a haláltól és attól, ami utána van, mivel az Úréi vagyunk, és tudjuk, Jézus legyőzte a halált. Aki Isten hívására igent mond, annak a haláltól való, és egyben az emberi lét legnagyobb félelme szűnt meg. Nem kell azon aggódva gondolkodnia, hogy mi lesz majd a halál után, mert tudja, hogy örök életet kapott, ahol az Úrral lesz.

A legnagyobb biztatás számomra mindig is az volt, amikor az Úr kijelenti: az enyém vagy. Azt pedig tudjuk, hogy az Ő kezéből nem ragadhat ki senki és semmi, szeretetétől nem szakíthat el sem magasság, sem mélység, sőt semmiféle hatalom.

Tehát ne felejtssd el, ha félelem kezd kínozni, harcolj ellene az Úrtól kapott erővel, hittel és szeretettel!

Máté Richárd lelkész
TeSó Blog

Életre metszés

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 15, 1–2)

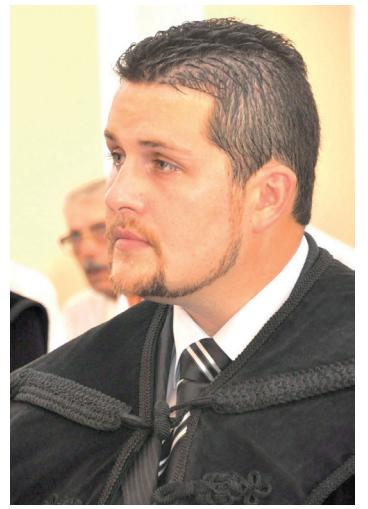
Megállt az élet. Így érzékeltük sok tekintetben a háború kitörését, amelyről sokan azt gondolták korábban, nem történhet meg. Amikor mégis megtörtént, pánikszerű döntések születtek, sokan azonnal elmentek, sokan begubóztak, sokan a boltok polcait separték le. Számomra ezek az életképek leginkább azt mutatják meg, mennyire felkészületlenül ér bennünket sokszor egy-egy kataklizma, mennyire meg volt kímélve a mi nemzedékünk az igazi meg-
rázkódásoktól. Mindezidáig. A legtöbben éltük az életünket, belebonyolódtunk a magunk szötte tervekbe, elképzelésekbe,

végtelenül sok vállalt feladatunk és elképzelésünk bozótosában tébláboltunk. De megszólaltak a szirénák, befutottak az első hírek, nehéz döntésekre hívott az Isten.

Az élet valójában nem állt meg. Akkor tudatosult ez bennem, amikor a konfliktus tizedik napjára úgy éreztem, muszáj mást is tennem, mint ellátó-pontokat látogatni, élelmiszert hozni és vinni, híreket olvasni, és nekifogtam a régóta esedékes metszésnek. A szőlő, a fák élettől duzzadnak, lassan ébrednek, készülnek arra, hogy kibontsák rügyeiket, virágaikat, új hajtásokat és lombot növeessenek, s végső soron gyümölcsöt teremjenek. Vannak szabályos koronájú

fajok, ahol minimális beavatkozás szükséges csupán, s vannak intenzív növekedésű példányok is, ahol el lehet tölteni negyven percet is az olló csattogtatásával. S közben haladt a munka, néha át-átpillantottam a szomszéd portára, mely néhány éve gazdátlan, s az elvadult szőlőre, besűrűsödött koronájú fákra, ahol már tavaly is alig akadt termés. Élnek azok is, csak alig teremnek. Eszembe jutottak Krisztus szavai. A természetlen vesszőt a Gazda lemetszi, a termőt megtisztítja. Vajon hogyan néz ki az életem, most, jelenleg az én Gazdám, az „*áldott szívű kertész*” szemével? Mennyire vadult el, sűrűsödött be? Annyi bizonyos, hogy a metszőkés vág, tisztít, sok fölőst eltávolít. Az elmúlt napok megláttatták sokunkkal, mi fontos és mi nem. Mit vinnénk és kapnánk fel, ha tovább kellene állnunk. Mit védenénk az életünk árán is. Tisztult a kép, tisztult a vessző...

Az Élet diadalt arat. A Krisztusba oltott élet új erővel kezd majd kihajtani, sok fölösleges dologtól megszabadítva, megújítva, termőre metszve. Életre metszve. Mert mi nem bánnánk ugyan nyolcvan-kilencven esztendő nyugodt vegetálását, ám a Gazda gyümölcsöket szeretne látni rajtunk. S e gyümölcsök már meg is jelentek, hiszen a kezdeti sokk után annyi csodát élhettünk meg, annyi ember mozdult, cselekedett és cselekszik most is, irgalom és együttérzés, együtt-sírókká és együtt-örülőkké formált bennünket az Úr. Ezekben a napokban megtanulunk az igazán fontos dolgokra összpontosítani, s talán jobban öleljük szeretteinket, mint korábban bármikor, sokkal tudatosabb az imaéletünk, más mélységbe jutott a bőjtünk is. Krisztus a szőlőtő, mi a szőlővesszők. Jó erre emlékeztetni magunkat. S arra is, amit ezután mond az Úr: „*Maradjatok én bennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem terem-*

het gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok én bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15, 4–5). Legyen így! Ámen.

Szimkovics Tibor
ráti és minaji lelkipásztor

A béke böjtje

Változik a világ. Minden nap látjuk. Új fogalmak és tárgyak jönnek, a régiéket mennek. Vannak dolgok, amelyek lassan kikoptak a köztudatból. A kazetta, sőt a CD és DVD is olyan adathordozó, ami egy jobb változat kedvéért megszűnt. Lehet ma is használni, csak van jobb helyette.

Mindig van jobb. Keresi az ember a jobbat, ezért nincs vége a fejlődésnek. Fel kell készülni arra, hogy továbbra is zajlik az elektronikai eszközeink evolúciója. Ezt minden évben tudatosítják velünk. A csatlakozók már nem azok, mint 5 vagy 10 éve. A teljesítmény növelésével változik minden: jobbak lesznek, többet tudnak. De változik a termékek ára is. Egyre drágább az új tudás. Meg kell fizetni nemcsak pénzzel, hanem idővel is. A tanulási és a használati idő is megnövekedett. Egyszerre lett könnyebb és nehezebb is a dolog. Könnyebb megtalálni, de nehezebb megtanulni. Ma már az internet világa betörte a magánélet ajtaját, és aki lemarad, az kimarad. A gyermekeinken keresztül utat tör a mi életünkbe is. Talán éppen az, amire soha nem gondoltunk volna. Állandónak tűnt minden még 30 éve. Voltak szükséges változások, de a jobb élet reményében születtek a döntések és egy boldogabb jövő felé haladtunk. Nem gondoltuk, hogy a lelki evolúció itt is zajlik. Az utód lassan kiszorítja az elődöt. A lelki változások is tetten érhetőek. Ma már más formájában létezik sokszor az, hogy csendesnap, bibliaóra, családi istentisztelet. Ha csak magunkra gondolunk, szomorúan kell megjegyezni, hogy ezek a dolgok átalakultak, vagy talán meg is szűntek. Átvette-e valami jobb a helyét? Nem biztos. Mintha a szüksége szűnt volna meg az egészsnek. A lelki étvágyunk csökkent. Megelégszünk

a gyorséttermi állva elfogyasztott ételekkel. Az idő miatt. Ebből egyre kevesebb van. Gyorsabban fogyasztjuk a digitális tartalmakat. Az idő miatt. És a lelki tartalmak is erre a sorsra jutottak.

A nyugati világ előrébb jár ebben is. Ott már vannak dolgok, amelyek nem is merülnek fel még kérdésként sem. Például az, hogy kell-e még. A világ szerint nem szabad semmiről se lemondani. Nem lehet nekem kevesebb, mert lemondok róla. Pedig nem lemondok róla, hanem valamiért leteszek valami mást. Ez a titka mindennek – a böjt. Segít kikapcsolni az összes felesleges dolgot az életünkben.

Tegnap volt egy számítógépes problémám. Már egy hónapja tapasztalom, hogy a gép mindig újra indul. Nem lehet kikapcsolni. Azt hittem, hogy fizikai baja van, talán a kapcsolónak vagy az alaplapnak. Este rákerestem a problémára. Kiderült, hogy valamelyik program okozza. A számítógép, mint egy beteg szervezet, keresi a megoldást a problémára, és nem tud kikapcsolni, mert valami nem hagyja. A javaslatok között volt egy, ami azt mondta, hogy ott mélyen a rendszerben minden futó programot be kell zárni erővel, és akkor újraindítani az egészet. Sikertült. Nem fizikai volt a probléma, hanem programhiba. Olyan, ami mindig újra jelentkezett. A mi életünkben ugyanezt a megállapítást meg kell tenni. Lelki a probléma gyökere. Ki kell kapcsolni az összes dolgot most az életünkben és újraindítani.

A böjt fogalma régen azt jelentette, hogy valamiről lemondok

valami más érdekében. Aztán jött a hagyomány és ez megváltozott. Azt a jelentést kapta, hogy a hús nélküli élet a cél. Így készülünk a „Hús-vétra”, amikor már lehet magunkhoz venni a húst is. A testi böjtöt emelte ki az ember a lelki böjt helyett. Ma már látjuk, hogy lelki böjt is kell a sok információ és elfoglaltság között. Szükségünk van a csendre, mert nagy a zaj.

A modern világ új tartalmat ad a böjtnek. Már nem köti időhöz. Bármikor, ha érzed, hogy szükség van rá, akkor megteheted. Aztán hozzátesszi: méregtelenítés. Jönnek a javasolt fogyási módszerek, tornák és étrendek. A lelki kimarad. A cél a test megtisztítása és megerősítése lesz. Erősebb a testi probléma, mint a lelki.

Milyen böjtöt kellene tartanunk? Talán az lenne az első feltétel, hogy személyes legyen. Nem mások teszik meg helyettünk, hanem nekünk kell megtenni. Megvizsgálni, mi az éppen aktuális dolog, ami betölti az életünket. Jó-e ez az állapot? Ha nem, akkor változtassunk rajta. Jézus a megszállott fiú meggyógyításakor a tehetetlen tanítványoknak mondta, mikor azt kérdezik, hogy nekik miért nem sikerült: „*Ő pedig monda nekik: Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel*” (Mk 9, 29). A mindennapi imádságaink mellett ott a helye a böjtnek is. Lemondunk dolgokról valami más kedvéért. Ez túlmutat a hús elhagyásán.

Lemondok a saját igazságomról a béke kedvéért? Háborús helyzet van. Ki tudna lemondani bármiről is a fenyegetések közepe? Mennyire kell a béke? A családi béke? Az ország békéje? Van, amikor a békesség kedvéért az ember enged. Van, amikor nem akar engedni, nehogy gyengének gondolják. Ha valaki soha nem enged, akkor lehet-e vele meg-
egyezni? Olyan világ vesz körül,

ahol másokat vádolnak és magukat mentegetik egyszerű emberek, vezető politikusok és országok is. Lehetne az idei böjt egyetemesen a békéért. Nem tudunk semmi más tenni. Ezt Jézus elmondja a tanítványoknak is akkor. Nem tudunk helyettük dönteni. Nem tudjuk a döntéseikben befolyásolni őket. Egyet tudunk: könyörögni és imádkozni. Illetve még valamit tehetünk: nem követjük a rossz példájukat. A magunk kis környezetében mutassuk meg, hogy van megoldás. El tudunk engedni sérelmeket. Tudunk bocsánatot kérni. Lemondunk az érdekeinkről, saját igazságunkról, sértett önérzetünkről. Kevés a saját erőnk. Mennyei erő kell hozzá. Jézus Krisztus nem tartja lehetetlennek, hogy a tanítványai legyőzzék a gonosz lelket, ha ő maga javasolja hozzá a módszert. A vele való közösség adja a lelki erőt hozzá. Az idő pedig adott.

Ez a böjti időszak. Be van határolva egy próbaidőhöz. Csak 40 nap. Nem is olyan hosszú idő. Mint a fegyverszünet. Tegyük le egyszerre és várjunk. De ott mindig van valaki, aki elveszíti a türelmét és újra fegyvert fog. A 40 napos próbaidő azt jelenti, hogy el tudjuk-e képzelni az életünket a szokásos fegyvereink nélkül? Ha működik, akkor végleg le lehet tenni. Mi a lelki fegyverzetet kell, hogy felöltsük a testi helyett. Ott van a Szentlélek kardja, ami segít, hogy a megfelelő helyen a megfelelő szavakkal hárítsuk el a támadást. A hit pajzsa mögé be lehet húzódni, ha védekezünk. A gondolatainkat megvédi az üdvösség tudata. Ha megyünk valahová, akkor a békesség evangéliuma vigyen. A mellvért és a derékszíj az igazság tudata legyen.

Nem lemondunk valamiről, hanem valami jobbat teszünk a helyére.

Mennyire szeretnénk valakinek a gyógyulását látni? Mi is

lemondunk érte valamiről? A betegnek nem önkéntes a lemondása a kórházban, hanem rá van kényszerítve, hogy bizonyos dolgokat letegyen a gyógyulása érdekében. A célt látni kell. A böjt itt is eszköz. Nemcsak a beteg, hanem a hozzátartozók és érte imádkozók életében is.

Az igazi cél pedig nem az, hogy testileg újra minden rendbe jöjjön az életünkben, hanem az, hogy helyreálljon az Istennel a megromlott kapcsolatunk. Ha ez sikerül, akkor a többi kapcsolatunk is helyre fog állni.

Megér ennyit a böjt?

Dávid Árpád lelkipásztor
Mezőgecse, Nagybakta

Lélekkorrekcio

„Mert nem félelemnek lelkét adta nekünk Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét” (2Tim 1, 7)

Ezekben a drámai időkben megmutatkozik, hogy a hitünk mennyire távoli elmélet vagy konkrét életgyakorlat. E kézzel-fogható harcokban a lelkek harca is folyik.

Pál is konkrét és feszült helyzetben szólítja meg fiatal barátját, Timóteust. Timóteus fiatalemberként volt az efézusi gyülekezet pásztora. Több jel arra mutat a levélben, hogy feszültségei voltak a szolgálatban, melyeket nem tud kezelni és folyamatosan örlődik. Kérdés volt számára, hogy ebben az állapotban menjen vagy maradjon; adja fel vagy tartson ki; kezdjen másba vagy vigye tovább? Itt Timóteus (talán a lelkiismerete megnyugtatása érdekében is; ill. ez a félelem egy becsapás, mely az istenire hasonlít; pl.: „*félelemmel és rettegéssel vigyék végbe a ti üdvösségeket*”) egyfajta áldozatpozícióba helyezkedést választott (mert valamilyen lélek beengedéséhez, az emberi hozzájárulás is kell – még ha tudatlanul is): görcsösen igyekezett megfelelni és így túlélni (csak legyünk túl rajta). Ez az áldatlan és örömteli kiteljesedés és hasznosság nélküli állapotot Pál leleplezi: itt a Szentlélek munkájának korlátozása és egy idegen lélek munkájának térnyerése van. Sőt Timóteus, ebben a személyes állapotában és közösségi pozíciójában több kárt csinálhat, mint hasznót. Ugyanis ezzel az állandó félelemmel és görcsöléssel másokat is elriaszt a keresztyénségtől. Ismerős a gyakorlat: amikor csak túlélni szeretnénk: a mai napot, ezt a szakaszt, a kapcsolatot; amikor csak letudni szeretnénk: a szolgálatot, a keresztyénség erkölcsi előírásait, a bibliaolvasást, az imádkozást, de a szülőséget, a házasságot, a környezeti küldetést is. S nincs benne semmi öröm. Ezek a görcsös megnyilvánulások lehet bár, hogy a lelkiismeretet elkábítják, de másokat eltaszítanak: a hittől, a családvállalástól, a szolgálatunk továbbvitelétől. És nem lesznek utódaink (a kárpátaljai magyarságunk most drámai váltáskényszerben van: vagy demográfiai zuhanás, vagy...).

Pál és Timóteus között ez egy lelkigondozói levél, melynek az első lépése a lelkek megvizsgálása, beazonosítása és korrigálása. Fontos a lelkigondozásban, hogy a lelkigondozó legyen tisztában azzal a lélekkel, amellyel dolga van. S ezt tudatosítsa a másik féllel is. Az egyházban állandó lélekvizsgálatot kell tartani, melyben öröködünk a Lélek tisztasága felett, hogy csak az Isten munkálkodhasson bennünk és senki más. Az Isten Lelke által lehetünk mi egyház, az üdvözültek serege, Krisztus népe, akik termik a megtérés gyümölcsét.

A Szentlélek munkájának feladása az ember és ember, az Isten és ember, a szolga és szolgálat

közötti kapcsolat szétesésével jár. Melynek következtében az egyén is szétesik; s ezt a szétesettséget éli meg folyamatosan a fiatal Timóteus, és ilyen körülmények közt nagy szüksége volt egy ilyen apostoli biztatásra, amelyben a cél: az új-játeremtő Szentlélek munkájának kiteljesítése.

Az Ige tárgya: a Szentlélek személyes hatásának meghatározása. Ennek két oldala van: negatív (függő meghatározás – Mi [itt: Ki] nem a tárgy, amivel össze lehetne téveszteni, s minden hasonló, de nem azonos területet kizárva, kirajzolódik a meghatározás tárgyának a helye és formája), pozitív (független meghatározás – Mi [itt: Ki] valójában, mindentől függetlenül egyedi vonásait kiabrázolvá). Mert sokszor, a szolgálatban hamis lélek akar bekerülni. Nehéz azt beazonosítani, mert Isten Lelkéhez hasonlóan és hasonló hatásokkal jelentkezik (mint itt a félelem által kialakuló és a szelidségnek tűnő magatartás). De tönkreteszi a szolgálatot és az egyént. Ezért nagyon fontos beazonosítani azt a lelket, amely mozgatja az embert és a közösséget.

1. NEGATÍV: Mi nem a Szentlélek hatása? – Félelem.

A félelem függést jelent (innen lehet megtudni, hogy hamis lélek) a félelem okától (ami talán nem is létezik, mint a tanítványoknál, s ezért szorongás). A függés következménye: befolyásolás, mozgatás és rabság (mint a globális jelenségeink célja...). Isten nagyon érzékeny arra, ha nem Ő, hanem valami/valaki más, akitől/amitől függünk és félünk. Mint például a jövő (Mi lesz a munkámmal? Lesz-e pénzem? Hogy alakul a gyerekeim sorsa? Nincs semmim biztonságban...), a **sors** („a vak sors irányít, s talán a horoszkópból tudhatunk róla valamit”), **betegségek** (többen betegesen félnek a betegségektől), **másik ember** (mit fog szólni, aki manipulál és érzelmileg zsarol?), **erőtlenység** (ha magunkra és a tapasztalatainkra tekintünk: „Nekem úgysem sikerülhet, inkább nem csinállok semmit”), **veszteségek** (mert elveszítjük, amit eddig felépítettünk; elveszítetek, ezért féltékeny vagyok; elveszitem a becsületelem, ezért már nem érdemes

tovább csinálni...). A félelem oka a **hitetlenség** és következménye a **depresszív bénultság** (a depresszióknak mint betegségnek az egyik legnagyobb a halálozási aránya 16-17%), a **kényszermozgások** (pánik hangulatban menekülünk; fejevesztve marjuk egymást; meggondolatlanul romboljuk a kapcsolatainkat), a **felemésztés** (a békénk, erőnk, szeretetünk, kapcsolataink vonatkozásában). A félelem megbénítja és torzítja az életet és a munkát (mert nem beszélek, nem vállalkozok gyereket, nem kezdek bele semmibe, nem veszem el a sikert, nem merem felvállalni az örömet; mert gyanakvóak vagyunk, bizalmatlanok egymással szemben, rosszat gondolunk a másiktól, kapcsolatfogyatékoságunk van, nem tudjuk a közösségeinket megtartani stb.). Azok a társadalmak életképesek és nyitottak, ahol nincs az életidegenül bénító és torzító félelem: ott van sok gyerek egy családban, ott tudnak felszabadultan örülni, van bátorsága egy idős embernek is felsőoktatásban a sokadik diplomáját megszerezni, a szolgálatot örömmel végzik, van egymáshoz türelmük. Gyakran, ha ezt a félelem által mozgatott részünket eltörölnénk, megszűnne a személyiségünk, mert a legnagyobb részünket a félelem formálja. Görcsölünk, s a görcsökre és görcsöket kötünk, melyeken még tovább feszítünk (mert halmozzuk a félelmünk tárgyát, a projektált és egymásra vetített rémképekkel).

Isten először függetlenné és szabaddá akar tenni Önmaga számára. Az életre való felszabadulást jelenti a félelem megköztözöttségének eltörlése. „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten.*” Ezt a görcsöt (melynek okai lehetnek félelmek, jogosnak vélt elégtételek és megszerzett eredmények elvesztése) el kell engedni. Engedd el a tartozást, a vétkeket, sértettségét, tévképzetet, eddig irányító megrögzöttséget (mely nem te vagy, de már a részeddé vált és már mások is ez által azonosítottak be)! De engedd el az eddigi félelmeid tárgyát (tedd magad függetlenné a rémképeidről)! Engedd el a hamis lelket, mely egy görccs és menekülővé tette az életet! Mert ez az idegen lélek belőled táplálkozik. S akkor tud rád tapadni, mint a parazita, ha félsz és így befolyása alatt tarthat. Isten megjutalmaz. Nem lesz veszteséged.

2. Pozitív: Mi a Szentlélek hatása? – Erő, szeretet, józanság.

Ezek a fogalmak egymást tartják és az embert hatékonyra teszik.

Ha valamelyik hiányzik, akkor az ember már nem hatékony. Ugyanis az erő az a keret, mely megtartja és állandósítja a szeretetet (a keresztyén ember kiszámítható és nem hisztériásan csapongó), melyet a józanság hatékonyra tesz (a keresztyén ember tudja, hogy a szeretetet milyen formában kell felhasználni).

Ezek a fogalmak hatnak belülről és kívülről. A belső jellemet és a szolgálatot meghatározzák. S ha szolgálatunk, akkor az ránk háromszoros pozitívummal hat vissza (Jk1, 4).

Erő. Egyre többször, több helyről és egyre közelebből hallható: elegendem van, kimerültem, nem bírom tovább. A lelki és fizikai állóképességünk nagyon megrendült az utóbbi időben: egy kis veszteségtől teljesen kikészülünk. Tipikus példák: ha nem sikerült az étel, az egész nap megkeseredik; ha nem volt sikerélményem a munkában vagy az iskolában, feladom; fáradtsággal jár a gyereknevelés, nem kell a gyerek; bizonytalanság van, ezért megyek; nehezebb lett a megélhetés, ezért feladom. Az erő itt nagyon gyakorlati és aktív kifejezés (dünamisz). Mely formál és átalakít, megmozdít és mozgatható, új-játeremt és gyógyít. Van erő: a családra, a szolgálatra, mások terheinek a felvételére, a türelemre, az öröme, a szenvedélyekkel való szakításra, a görcsök elengedésére, a sodró belső és külső követelőzések közötti megállásra, a félelmekkel szembeni cselekvésre, a békesség megőrzésére, a kapcsolatok fenntartására és megújítására, az önmegtartóztatásra, a lehetetlennek tűnő helyzetben is kitartásra. A Szentlélek képessé tesz arra, amit nem tudnánk megtenni. Ugyanis Isten mindig olyan feladattal bíz meg, mely meghaladja az erőnket. Az isteni feladathoz mindig Szentlélek kell.

Szeretet. Az Újszövetség az isteni és a keresztyéni szeretet kifejezésére a klasszikus görögben elhanyagolt kifejezés van itt: agape. Az általánosan használt „szeretet” kifejezésekhez (fileo, eros) mérten, nem az érzés kerete, hanem a tárgya és az iránya más. Jelentéskülönbség: Fileo, eros – a benned levő érték keltett bennem szeretetet irántad; agape – a bennem levő szeretet teremtett értéket benned („teremtő szeretet”). A fileo és eros önmagán kívüli kiindulóponttal rendelkezik, az agapénak önmagában van az oka külső hatásoktól függetlenül (tehát akármilyen vagy, szeretlek). Ez a gyakorlatban azt jelenti: felvállallak, áldozatot hozok érted, megbocsátok, újat kezdek, kitartok melletted akármilyen is vagy, külső körülményektől függetlenül (*hasznos, ha itt elolvasod az 1Kor 13-at*). A szeretet mindig személyes és konkrét cselekedetekben mutatkozik meg (elméleti szeretet nincs). Ez a szeretet lelke a teremtő Szentlélek. Ez a szeretet készen van és nem akkor keletkezik, amikor valakinek át kell azt adni. Amikor szükség van rá, akkor csak egy „szeretetadagot” át lehet nyújtani. S ennek a szeretetadagnak a következtében új élet keletkezik.

Józanság. Szintén gyakorlati kifejezés. Jelentése: helyes értékelés és megítélés. **Tudnunk kell érté-**

kelni a szavainkat (ha valamit kimondok, annak a másikban milyen következményei vannak; jó mérce a „nekem, hogy esne?” kérdést feltenni a szavaink előtt), **cselekedeteinket** (az előrelátás mérlegelésnek kérdése: ha ezt megteszem, a továbbiakban mi lehet belőle? – így sok pazarló dolgot elkerülhetnénk), **gyereknevelésünket** (jó az a tizenéves gyerekemnek, ha éjszakáig nézheti az internetes oldalakat?; sok szülő nem is látja, hogy a gyerekei mellette teszik tönkre az életüket), **nemzeti öntudatunkat** (mennyit szabad engednünk?), **egyházunkat** (ismerjük-e a Szentírást, mint az egyedüli zsinórmértéket?). De e kifejezésben van az előrelátás, görögül: prófétálás. Amikor a jelen összefüggésekből és irányokból kikövetkeztetjük a következőket (nem misztikus kinyilatkoztatás ez). A mai kor bizonytalanságában, az egyik legfontosabb tevékenysége az egyháznak az útmutatás (ez a prófétai megnyilvánulás, egyénileg és közösségleg). Amit csak az előrelátás által lehetséges megtenni. Például a változó korokban mindig a prófétálás került előtérbe: az üldöztetéseknél, a reformációnál, a krízisekben. Az egyháznak kell megadni a győzedelmes és nem a veszedelmes jövőbe való irányt (a kárpátaljai magyarság számára ez most létkérdés...). De a szeretetteljes józanság által lehet a szeretetet a megfelelő formában megnyilvánítani és az erővel azt kitartóan megvalósítani. Itt ugyan nincs recept, mert mindenkinek másként kell a szeretetet felmutatni. De a minősített idő megadása (csak rád figyelek és teljesen reád szánom az időmet és a figyelmemet) mindenkinek jelentős, melyben kiderül, hogy kell a továbbiakban a szeretetet megtestesíteni.

Tehát van lehetőségünk felszabadulni a pusztítóan bénító félelem alól az Isten szolgálatára, az igazi és minőséges, nem csak vegetáló emberi életre, melyben mindenre van erő, hol ez az erő a szeretetbe ágyazva tevékenykedik, mikor ez az erő a szeretet irányításával józanul s így a leghatékonyabban van felhasználva.

Isten ebben a bizonytalan időszakban a szeretet, az erő és a józanság lelkével akar gyakorlati bizonyosságtevőjévé tenni.

Radvánszky Ferenc
lelkész

Segítsetek egymáson, emberek!

„Egymás terhet hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Galata 6, 2)

(...) Egyre jobban érezzük, hogy népek, országok nem élhetnek úgy ezen a földön, mintha külön bolygón, a világűr különböző pontjain, egymástól függetlenül élnék a maguk életét. Ha sok-sok ezer kilométerre innen pár száz ember egy bombatámadás miatt kidől a nagy ember-rengetegből: zuhanásába beleremeg az egész erdő! Egyre jobban megtanuljuk, hogy az egész emberiség egyetlen összetartozó egészet alkot. Amit Pál apostol egy keresztyén gyülekezetre nézve mondott a test tagjainak az összetartozásáról, az ma világméretű távlatban is érvényes és igaz. Pál hasonlata szerint egy emberi testben különböző tagjaink, testrészeink vannak, mégis a sok különböző tag annyira egy testet alkot, hogy ha egy tag szenved, például fáj egy fog, vele együtt szenvednek a tagok mind. (vö. 1Kor 12, 26) Ilyen test például a család. Minden szülő tudja, hogy nem az a legnagyobb szenvedés, ha neki magának fáj valami, hanem ha a gyermekét látja szenvedni. Nem örülhet az egyik, ha szenved a másik, nem élvezheti az élet gazdagságát az egyik, mialatt a másik nyomorog. Vagy ha mégis: akkor ez már súlyos erkölcsi defektus! Egy családban minden öröm és minden bánat csak közös lehet, akár az egyikben, akár a másikban, kölcsönösen részesülnek a tagok mind. Ez az élet törvénye. És ma már szinte egyetlen nagy családi közösséget alkot nemcsak egy nemzet, vagy világrész, hanem az egész emberiség. Olyan sorsközösségben élünk mi, mindenféle emberek ezen a planétán, ezen a Földön, mint a nagy óceánon egy hajóban utazók sokasága. És azt mondtam egyszer, hogy ha valahol alul léket kap a hajó, az a fedélzeten utazók számára is az életveszedelmet jelenti! A hajó utasainak egy a sorsa, akár akarják, akár nem!

Tehát hordozzuk egymás terheit. Távoli, idegen népek terhének a súlya akarva, nem akarva, ránk is nehezedik, mert Isten ezt az emberiséget úgy teremtette, hogy egyik ember élete láthatatlan szálakkal össze van kötve a másikéval, egyik ember sorsa függ a másiktól is! Emberi sorsközösségünkben következik, hogy ha egy tag, egy emberréteg, egy nép szenved, vele együtt szükségszerűen szenvednie kell a többinek is! De a mások terheinek ez a kényszerű, szükségszerű hordozása még nem jelenti a Krisztus törvényének a betöltését, a szeretetet! Csak az, ha ez a kényszerűség önkéntessé válik az életünkben! Tehát ne azért hordozzam a mások terhet, mert úgyis rám nehezedik, mert nem tudom kivonni magam alóla, hanem azért, hogy segítségére lehessen annak a másiknak, hogy megkönnyítsem az ő terhet. Pál apostol is így értette, amikor fölszólító módon adta ki szinte a parancsot: „Egymás terhet hordozzátok és így töltsétek be a Krisztus törvényét!” Röviden és egyszerűen: segítsetek egymáson, emberek!

Egy embernek a legnagyobb kiváltsága és méltósága, ha másokon segíthet. Majdnem azt memém mondani, hogy egy ember annyit ér, amennyit másokon segít. És az ilyen másokon való segítségre minden ember képes, még az is, aki mindenestől fogva mások segítségéből él. Meglátogattam egyszer olyan valakit, aki négy évtizede feküdt mozdulatlanul egy helyben az ágyban, a legelemibb életszükségleteit csak mások segítségével tudta elvégezni, és mégsem volt haszon nélkül az élete, rengeteg emberen segített: százával keresték föl ezt a beteget komoly, bizalmas lelki beszélgetésre. Sokan kaptak tőle biztatást, vigasztalást, tanácsot; én is. Persze, sajnos ennek a fordítottja is van: minden lehetőségére megvolna valakinek arra, hogy hasznosítsa magát mások javára, és mégsem veszi senki sem hasznát annak, hogy él egyáltalán. Ez a legszörnyűbb ebben a társadalomban:

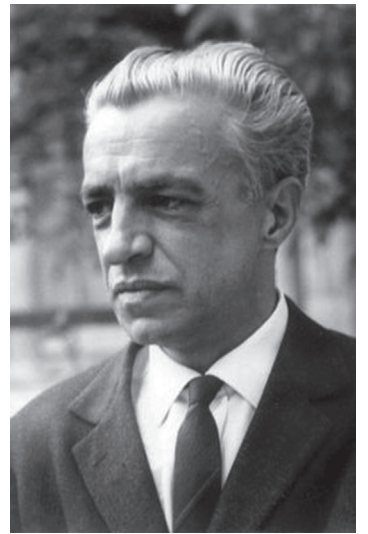
az önmagának való élet. Az, amikor nem akar tudni valaki a másik emberről, nem tud együtt örülni az örüléssel, együtt sírni a síróval. Körülfalazza magát, befelé való életet él, nem törődik másokkal, és azt sem engedi, hogy a másik ember belelathasson az ő szívébe. Nem szívesen avatkozik bele más ügyeibe, vagy pedig ha beleavatkozik, nincs benne köszönet, mert ez a beleavatkozás rendszerint nem a másik terheinek a könnyítése érdekében történik, hanem a hibáiban való turkálásra, szégyenének a kipellengérezésére, gyarlóságainak a fölnagyítására! – Pedig nincs semmi a világon, ami annyira meggazdagítaná lelkileg az ember életét, mint éppen a másik emberért való felelősségnek szeretettel való vállalása. Csodálatos módon a hívó ember akkor nyer legtöbbet, amikor ad. Ad az idejéből, pénzéből, ad egy kis figyelmességet, jóságot, megértést, szeretetet – valaki másnak! Talán azért is vagyunk lelkileg sokszor olyan szegények, mert olyan kevésbé ismerjük a lelki meggazdagodásnak azt a módját, amelyiknek az a jelszava, hogy: adok!

Jól tudom, hogy Pálnak a felszólítása ellen sokan azzal védekeznek: hogyan hordozzam én a mások terhet, amikor nekem magamnak is épp elég van belőle, a magamét is alig bírom?! Hordozzák azok, akiknek a vállán még van hely, az enyémen már nincs, a magamé is több a kelleténél! – Igen, lehet, hogy valóban így van. De! Valami érthetetlen módon mégis úgy van az, hogy saját életünk terhei csak addig olyan súlyosak és elviselhetetlenek, amíg csak azt, tehát csak a sajátunkat hordozzuk. Egyszerre könnyebbé válnak terheink, ha valaki másét is hozzávesszük! És annak a másiknak a terhe szinte kedvessé válik a számunkra, amint magunkra vesszük. Csak egy kis példával hadd illusztráljam ezt. Valaki egyszer meglátott egy kislányt, aki a még kisebb testvérkéjét vitte a hátán. Megszólította: „Nem túl

nehéz terhet cipelsz te, kislányom?” A lányka így felelt: „Ez nem teher, ez a testvérem!” Valahogy így vagyunk a mások terheivel, amint magunkra vesszük: nem teher az, hanem sokkal inkább áldás, ahogy az elébb mondtam: meggazdagodás!

Vagy egy másik, nagyon közismert, de nagyon szemléltető hasonlatot hadd mondjak: Nagyon hideg télen egy vándor fáradtan, kimerülve, dideregve leült az út szélére, már elzsibbadtak a tagjai, szemét az álom kerülgette, ha elalszik, menthetetlenül megfagy... Egyszerre nem messze önmagától meglátott valakit, egy még fáradtabb vándort, a hó már félig betemette. Erre utolsó maradék erejével odavonszolta magát hozzá, elkezdte dörzsölni, megmenteni azt a másikat a biztos fagyhaláltól. És addig dörzsölte, melengette, míg maga is kimelegedett bele, újra életre kelt és most már ketten folytatták tovább az utat vígan. Valahogy így van az is mindig, amikor valaki kész segíteni egy másik valakin. Mások terhének a magunkra vállalása csodálatos módon nemhogy szaporítaná, súlyosbítaná a terheket a saját vállunkon, hanem inkább a sajátunkat is könnyíti. Ha valaki nem akar összefogni a terhek alatt, amiket rárakott az élet, vegye magára másokét, segítsen hordozni mások terhet: majd meglátja, hogy milyen új erőre kap maga is, és hogy fölfrissül benne az elbágyadt lélek! Ez a parancs, hogy egymás terhet hordozzátok: kiderül, hogy nem is parancs, hanem áldás, ajándék, kiváltság. Persze hogy az, hiszen éppen ezért nevezi ezt Pál apostol a Krisztus törvényének!

Ez a szó: hordozni – folyamatos cselekvést jelent, nemcsak pillanatnyi aktust. Benne van a huzamos, a kitartó, a meg-megújuló cselekvés. Ez a hordozás sokféle formában történhetik: mások terhének a hordozása minden olyan cselekedetünk, amelyből a másik megérzi, hogy nem közömbös számunkra a baja, a szenvedése, hanem foglalkoztat bennünket, segíteni akarunk rajta. Lehet az egy komoly beszélgetés vagy vigasztalás, egy részvétteljes, meleg tekintet vagy kézszorítás, talán egy kis karácsonyi csomag a betegágyon, vagy mint ma: anyagi áldozással

való hozzájárulás ahhoz, hogy komoly segítséget kapjanak ismeretlen, távoli embertestvéreink rengeteg mindenféle szenvedéseik enyhítésére, testi és lelki sebeik gyógyíthatására! És mindezek felül az imádság. Naponkénti imádságainkban a legtávolabb élő emberek terheit is eredményesen hordozhatjuk.

„Egymás terhet hordozzátok!” – egyetlen Valaki töltötte be ezt a törvényt maradék nélkül ezen a földön, az, Aki adta: Jézus! Ő volt az, Aki mindnyájunk legnagyobb terhet, bűneink súlyát Magára vette és a végsőig, egészen a keresztfá haláláig elhordozta. Ezt a terhet már sem nekünk, sem másnak nem kell többé hordoznunk, és ehhez a teherhez képest minden más terhe az életnek már csak elenyésző csekélység... Ez az Ő teherhordozása nemcsak példa a számunkra, hanem erőforrás, ebből merítve lehet nekünk is betöltenünk eredményesen, áldást jelentő módon a Krisztus törvényét! Ófelé, a nagy Teherhordozó felé fordulva kérjük hát most Tőle magától:

„Nevelj minket egységre,
Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg eggyé lesz benned végre
Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye
Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre,
Hogy tanítványid vagyunk!”
(395. ének 3. vers)

Ámen

Jóó Sándor
joosandor.hu

Háborús behívó

Pár napja feje tetejére állt az az ország, ahol élnek szeretteink, napról napra küzdenek gyülekezeteink. A háborús hírek hallatára rengeteg honfitársunk indult el a határok felé, hogy átlépje a vörös vonalat, amíg még átlépheti.

Én, aki itt maradtam, hónapok aggodása és feszültsége után most nyugodt vagyok. Hiszem, ez nem a gondatlanság félrenéző nyugodtsága, hanem Isten ajándéka a nyugtalan időben. Tudom, most mások helyett és másokért is nyugodtnak kell lennem. Mellettem vannak az aggódó gyülekezeti tagok: feleségek, akik el kellett engedjék férjüket; anyák, akik féltik fiaikat a sorozástól; szétszakított családok, akiknek el kellett válniuk; gyerekek, akik rémültek és nem

értik, miért nincs iskola, miért sirtak tegnap a tanárok, miért ment el vagy nem jön haza apa. Azonban Isten velünk van mindezekben. Ott van a külföldre menekült, ijedt szeretteinkkel is, akik aggódnak értünk, és itt van azokkal is, akik még maradtak.

Az Úr azt ígéri, hogy ha kiáltunk Hozzá, válaszol nekünk (Jer 33, 3). Az Ő válaszát láttam tegnap magyarországi barátaim, testvéreim üzeneteiben, együttérzésében, szeretetében. A segítő kezekben, amelyek készen állnak, hogy az itt

maradtak és ott lévő menekültek számára segítséget adjanak. A gyülekezetek odafigyelésében, ahol imaközösségeket tartanak a békéért. Hiszem, Isten további válaszokat fog nekünk adni az elkövetkező napokban, ha kiáltunk Hozzá!

Kárpátalja hívó népe megkapta a könyörgésre szóló behívót, és jól fel van fegyverezve az imádság eszközével. Harcolunk, megyünk napról napra, csatáról csatára. Legyetek ebben biztosak akkor is, ha esetleg egy nap már nem tudunk hírt adni magunkról. Van még hely a sorban. Ma arra kérlek Titeket, kedves Olvasók, csatlakozzatok az imádkozókhoz, és zörgessünk kitartóan a Menny ajtaján hazánkért, népünkért, békéért!

Imádkozzuk együtt:

Békesség Fejedelme, Jézus Krisztus!

Köszönjük, hogy Te a saját békességedet ígérted a tieidnek. Szeretnénk elkérni ezt a békességet ismét, hiszen olyan kevés béke van körülöttünk, és olyan sok félelem, aggodás van rajtunk, Urunk.

Könyörgünk a háború befejezéséért, azokért, akik a bőrükön érezték a támadások iszonyatát. Kérünk, rendeld ki a háborús menekültek helyét és biztonságát! Könyörgünk a katonáinkért, akik parancsra mozdulnak, kérünk, adj nekik bátorságot az önvédelemre. De Urunk, fogd le az öldöklő kezeket, és ébressz lelkiismeretet a vezetőkhöz! Könyörgünk a politikusokért, adj nekik belátást, hogy a békét keressék, és ne vigyék még nagyobb veszedelembe a rájuk

bízott országot! Könyörgünk azokért, akik félelemmel telve átlépték a határt, de még mindig félnek, féltik az ittenieket. Adj békességet az ő szívükbe is, Urunk! Hálát adunk azokért, akik befogadják és segítik őket. Könyörgünk a Kárpátalján lévőkhöz, ukránokért és magyarokért egyaránt, őrizd meg minket a harcok között, Urunk!

Köszönjük, hogy Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség! Kérünk, alázd meg a gőgöseket, fegyverezd le a vérontókat, adj békét országba, családba és gyülekezetbe egyaránt!

De ha nem tennéd is, Uram, mi csak Téged imádunk, mindhalálig. Legyen meg a Te akaratom! Ámen.

Laskoti Zoltán
(TeSó Blog)

Isten minket is meg tud szabadítani

2022. 02. 24. Ma reggeltől háborúban áll Ukrajna. Sokan vagyunk, akik még nyílt háborút nem éltek meg életükben. Sokan bizonytalanok, sokan félnek, még többen aggódnak. Mi lesz most, mi lesz ezután, és meddig fog fajulni a helyzet?

Fontosnak tartottam, hogy ebben a bizonytalan és aggodalmakat keltő helyzetben Isten Igéje által utat mutassak a gyülekezeteim tagjainak, rokonaimnak, ismerőseimnek és mindenkinek, akihez eljut ez az üzenet.

Eszter könyvének válogatott versei:

Elküldték a levelet futárokkal valamennyi királyi tartományba, hogy egyetlen napon, a tizenkettedik hónap, vagyis adár hónap tizenharmadikán pusztítsanak el, gyilkoljanak le és semmisítsenek meg minden zsidót: ifjakat és öregeket, gyermekeket és nőket egyaránt, vagyonuk pedig legyen szabad prédává. Az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen azon a napon...

Amikor Mordokaj megtudta mindazt, ami történt, megszagatta a ruháját, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére, kiment a városba, és hangosan, keservesen jajveszékelt. Így ment egészen a király kapujáig, de a király kapuján senkinek sem volt szabad belépnie zsákruhában. Minden egyes tartományban, ahová csak a király törvényerejű parancsa eljutott, nagy gyász szakadt a zsidókra. Bőjtöltek, sírtak, a mellüket verték, és sokan voltak, akik zsákruhában és hamuban heverték...

Akkor tehát hívták a királyi írnokokat a harmadik hónap, vagyis sziván hónap huszonharmadikán, és mindent Mordokaj parancsa szerint írtak meg a zsidóknak, a kormányzóknak, a helytartóknak és a tartományok vezetőinek Indiától Etiópiáig százhuszonhét tartományba, minden egyes tartománynak a saját írásával és minden egyes népnek a maga nyelvén; a zsidóknak is a maguk írásával és a maguk nyelvén. Ahasvérós király nevében írták, és a király gyűrűjével pecsételték le. Lovas futárokkal, akik a királyi ménes postalovain vágattak, leveleket küldtek, amelyekben megengedte a király, hogy az egyes városokban lakó zsidók összegyűljenek életük védelmére, sőt hogy elpusztíthassák, legyilkolhassák és megsemmisíthessék azokat, akik a népek közül és a tartományokból rájuk támadnak a gyermekekkel és asszonyokkal együtt, vagyonukat pedig zsákmányként elvehessék. Ahasvérós király minden tartományában ugyanazon a napon, a tizenkettedik hónap, vagyis adár hónap tizenharmadikán az irat szövegét törvényként adták ki

minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen a zsidók azon a napon, és álljanak bosszút ellenségeiken...

Minden egyes tartományban és minden egyes városban, ahová csak a király törvényerejű parancsa eljutott, örültek, vigadtak, lakomáztak és ünnepeltek a zsidók. Az ország lakossága közül sokan zsidókká lettek, mert elfogta őket a zsidóktól való rettegés.

A mostani helyzethez a Bibliában leginkább talán Eszter könyve hasonlít. Halálra ítélik a zsidó népet. Kimondják felettük a hivatalos ítéletet és királyi pecséttel látják el a dokumentumot. Isten kegyelméből mi ennél jobb helyzetben vagyunk. Háború van, de nem a mi kiirtásunk a cél. Aggódunk attól, hogy fog ez minket érinteni. Kényszerítik-e a férfiakat a háborúzásra? Eljut-e Kárpátaljára a háború szele? És milyen hatással lesz az életminőségünkre, a jövőnkre ez a háború?

Sok kérdés van, melyek bizonytalanságra, aggodalomra adnak okot.

Eszter könyve két dologra megtanít minket. Az első az, hogy reagál

Isten népe a halálos ítélet hírére. A második, hogy hogyan, és miért szabadítja meg Isten a népét.

Nézzük az elsőt! Hogy reagálnak a zsidók a halálos ítéletre? Megszagadják a ruhájukat, zsákruhába öltöznek, hamuba ülnek, gyászolnak és sírnak. Egy szóval bőjtölnek. Megalázzák magukat teljesen Isten előtt. Tudják, hogy ebben a helyzetben csak Isten segíthet rajtuk. Teljesen megalázzák magukat, bűnbánatot tartanak, és Istenhez fordulnak. A bőjt része a bűnbánat, megalázkodás és a könyörgés Istenhez. Három napig nem esznek és nem isznak semmit, csak leborulnak és könyörögnek Istenhez az életükért.

Mit tesz Isten a bőjt hatására? Elfogadja a bűnbánatot, elfogadja a könyörgést, és a visszavonhatatlan halálos ítélet ellenére is megszabadítja népét. A gyűlölködő magas rangú tisztviselőt pedig a végén felakasztják.

Kedves barátaim! Isten elfogadta a népétől a bőjtöt és a megalázkodást. Elfogadta a bűnbánatot. Ezért indult könyörületre.

Most nehéz és nyugtalanító napokat élünk meg. Még nem Kárpátalján háborúznak, de vajon érdemes megvárni ennek a lehetőségét? A veszély valós. Kérdés, hogy mihez kezdünk ezzel a helyzettel? Kitől várunk megoldást? Kiűrtjük a boltokat, tankolókat? Elmenekülünk külföldre? Megteszünk mindent, amit emberileg lehet, de vajon lebo-

rulunk-e Isten elé? Tartunk-e bűnbánatot, megalázzuk-e magunkat és kérjük-e a Mindenható Isten szabadítását?

Hiszem, hogy Isten ma is, és minket is meg tud szabadítani. Jó lenne, ha nem tétlenül várnánk, hogy „megússzuk vagy nem ússzuk meg”. Lehet Istenhez menni, lehet elé borulni. Mert Nála van segítség. Neki van hatalma békét adni, szabadítást. De a szabadítás is a bőjtrel, megalázkodással, bűnbánattal és megtéréssel kezdődik.

És kedves olyan testvéreim és barátaim, akik most biztonságban vagytok! Hadd szólítsalak meg titeket is! Kérlek, tanuljatok a mi helyzetünkől! Az Istentől való elfordulás, a hitetlenség mindig következményekkel jár. Ne várjátok meg és ne erőltessétek ki, hogy Isten a ti területeteken is kemény eszközöket használjon az igazság megértésére! Nem csak az életveszélyben, nem csak a nagy bajban lehet leborulni, bőjtölni és megtérni!

Imádkozzatok magatokért és imádkozzatok értünk is! Hiszem, hogy ha felébred a magyar nép, ha odafordul Istenhez, ha elkötelezi magát Isten mellett, akkor Isten megmutatja ma is a hatalmát a mi életünkben, a mi népünk életében! Adja Isten, hogy ezt megtapasztaljuk! Ámen!

Balázs Antal lelkész
Beregardó, Makkosjánosi

Hálaadás a házastársért

A 2022-es esztendő a Kárpátaljai Református Egyházunk célkitűzésében a hálaadás. Ez jelenik meg a református és más vallású családokhoz eljuttatott falinaptárunk fő üzeneteként: „Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálaát adjatok; mert ez az Isten akarata a Jézus Krisztus által ti hozzátok” (1Thessz 5, 17–18). A Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet (KRISZ) által kiadott imafüzet is ebben erősítette gyülekezeteink imatémáit a januári imahetek alkalmával. Február havában a házasság hete akár egyházi vagy más egyéb civil programokban megjelenve erősítette bennünk az Isten által alkotott legszorosabb és legmeghittebb emberi kapcsolatot: a házastársi viszonyt. Ezek az összehangolt célkitűzések és programok Isten iránti hálaadásra készítetnek bennünket hitvestársunkért.

Különösen fontos keresztyén hitünk egyetlen mércéje, a Szentírás tanítása szerint gyakorolni mindezt. Mai korunk liberális gondolkodásának egyre jobban teret nyerni akaró „színes” világában ugyanis egyre szükségesebbé válik annak a tradicionális gondolkodásnak a megerősítése, ami a nemi identitás kérdésében Krisztus tanításának az alapelve: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?” (Mt 19, 4). A jegyesoktatás alkalmával ma már nemcsak az válik hangsúlyossá, hogy Isten teremtésének rendje szerint egy férfinak egy nőt alkotott, hanem az is, hogy férfinak nőt. Ennek az alapelvnek az elvesztése vagy felcserélése gyakorlatilag bármely társadalom önmagával szembeni pusztítását eredményezi, mivel erkölcsi és demográfiai válságának a mutatójaként saját reprodukciós képességének az elvesztését jelentené. Az Isten által alkotott és megszabott teremtési rendben gyökerező értékek és erkölcsi normák nélkül az ember (férfi és nő) elkerülhetetlenül elveszíti emberi méltóságát.

Istenben hívő és Krisztust követő emberként ezért természetesnek és helyesnek tartjuk a teremtési rend értéke melletti kiállást. Ez a kiállás nem csupán Isten nagyságának

megvallásában nyilvánul meg, melyet egy kedves énekünk megfogalmaz: „Nagy vagy, te Isten, nagy a bölcsességed, mindent mi szépen s bölcsen alkotál!”, hanem abban is, hogy meggyőződésünkben jelentős szerepet kap a hálaadás: „Szívem kitárva, hódolással áldom csudálatos nagy bölcsességedet”. Istennek ez a bölcsessége rendelte mellénk azt a hitvestársat is, akire Ádám is azt mondhatta: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test...” (1Móz 2, 23). A házastárs Isten ajándéka. Ha így tekintünk rá, akkor nemcsak az Isten iránti hála gerjed fel bennünk a hitvestársunkért, hanem megtanuljuk értékelni és megbecsülni egy életen át azt, akit még a Teremtő is így rendelt mellénk: segítőtárs, hozzánk illő.

Balogh Attila lelképásztor,
Salánk

Békeszerzés

„Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29,7)

Kevés áhítozottabb, várt és emlegetett dolog van most a békénél. Mégis úgy tűnik, hogy a magatartásunk, a megnyilatkozásaink éppen szembe mennek azzal. Miközben döntéshozó emberek a szájukkal a békét hangoztatják, újabb és újabb egységeket állítanak hadrendbe. Miközben sokan mentik, menekítik szeretteiket egy békésebb vidékre, a tárgyalóasztaloknál elakad a párbeszéd, nem jön létre a tartós béke. Sokszor azt gondoljuk, hogy rajtunk nem múlik semmi. Hogy nincs ebben kompetenciánk, nincs ráhatásunk a világunk eseményeire. Az Ige azonban mást mond.

Az első, amire emlékeznünk kellene, hogy nekünk magunknak van szükségünk békességre. Belső békére, amely akkor is működik, amikor körülöttünk vihar van és hullámok tornyosulnak fölénk. Pál így írja: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4, 6–7). Erre a bennünket őrző, megóvó békességre van szükségünk, ezt kell elkérnünk naponta, ezzel kell felvértezzen a Lélek.

A második a bennünket mozgató indulat. „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt...” (Fil 2, 5). A harag, a kétségbeesés nem jó tanácsadóink ezekben a napokban. Krisztus indulata az engedelmes-

ség, az Atyára való figyelés indulata. Nem azt tenni, amit mindenki, hanem azt, amire Isten indít. Nem pazarolni az energiaforrásainkat panaszra, gyűlölködésre, hanem befektetni abba, ami változást hozhat, amivel jobbíthatjuk a körülöttünk lévő életét is.

Végül a békeszerzés. Nehéz ez olyankor, amikor azt érezzük, foglyok vagyunk. Foglyai a helyzetnek, a történelemnek, hogy legjobb lenne valahol másutt lenni ezekben a keserves napokban. Jeremiás próféta által biztatta Isten az ő népét: „Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” A Békesség Fejedelme ma is erre biztat bennünket. Talán kevesen vagyunk, s kevésnek gondoljuk a magunk erőforrásait, kevésnek érezzük azt, amit tehetünk a környezetünkért, de a legtöbb, amivel szolgálhatunk, hogy felsaruzzuk a lábunkat a „békesség evangéliuma hirdetésének a készségével” (Ef 6,15). Egy kevés sótól is egészen megváltozik az étel, s ha a lámpás a lámpatartóba kerül, világos lesz a ház. Ma ez biztatott ránk. Visszaszorítani a gonosz próbálkozásait, megtörni az emberi keserűség zárt körét. „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek” (Mt 5, 9).

Adjon az Úr lelki erőt, belső békességet és krisztusi indulatot, hogy ami ránk bízott szolgálatként, el tudjuk végezni.

Sz.T.

*Kárpátalja és Magyarország református püspökei
együtt imádkoztak a békéért*

Testvérek vagyunk

Ukrajna, az itt élő népek, nemzetek most bajban vannak, a keresztény/keresztyén ember pedig a bajban segít embertársainak, nemzeti, vallási hovatartozástól függetlenül. Ez számunkra krisztusi parancs: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”. És erre int a galatabeliekhez írt igeszakasz is: „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét”. És ez nem csupán fizikai teherviselést jelent, de egymás terhét imában is hordozhatjuk. A közös imának pedig nagy az ereje...

Február 24-e óta kemény harcok dúlnak Ukrajnában. Az ország belső részéből tömegek menekültek el a háború elől. A pánik még a kárpátaljaiakat is hatalmába kerítette. Bár ez a vidék, hála Istennek, még ma is (március 16-át írunk) a béke szigete – ezrek (akiknek életüket mentve tényleg menekülniük kellett a háború borzalmai, a bombázás, a puskaropogás elől) találnak itt menedékre, segítőkre –, honfitársaink közül sokan hagyták el szülőföldjüket. Fialat családok keltek útra, leginkább azért, hogy ne sorozzák be férjeiket, fiaikat, hogy ne legyenek „golyóálló” egy esztelen hatalomharcban... De az itthon maradtokban is ott él a félsz...

Ebben a helyzetben még nagyobb teher nehezedik az órállókra. Március 4-én a Magyarországi Református Egyház mind a négy egyházkerületének püspöke Beregszászba érkezett, hogy Zán Fábán Sándor kárpátaljai püspökkel, az itteni lelkipásztorokkal együtt imádkozzanak a mielőbbi békéért, erősítsék az itthon maradtakat.

Az ember alapállapota, hogy segítségre szorul. Háborús időkben igencsak nagy szükség van az emberi segítségre, de vannak helyzetek, amikor ez kevés. „Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta” – mondja a 121. zsoltár. Ez a teremő Isten megváltó Isten is, aki új eget és új földet ígért nekünk. A próbatételek idején is ez kell erőt adjon, mert „*akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik*”, biztatott igehirdetésében Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke, aki megerősítette: mi veletek vagyunk, imádkozunk értetek, szükségünk van egymásra, de még inkább az isteni segítségre van szükségünk.

Jöttünk, hogy érezzétek: fontosak vagytok nekünk, testvérek vagyunk. Hálás vagyok, hogy ti még itt vagytok, ebben a rendkívüli, talán érthetetlen helyzetben is. Nem hagyunk magatokra beneteket, de sokkal fontosabb Isten ígérete: ő soha meg nem feledkezik rólatok – fogalmazott Pásztor Dániel, a Tiszáninneni Református Egyházkerület püspöke, utalva az

Ézsaiás 49,15 versére: „*Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!*”

Füstölgő mécses és megtört nádszál vagyunk, de Jézus ezzel is tud mit kezdeni. Ő magára vállalta ezt a „hasznavehetetlenségi sorsot”, érettünk megtöretett, és új élet fakadt, fogalmazott igehirdetésében Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke. Aki így biztatott: ő ma is szól a kiégettekhez, a gyengékhez, megrepedt nádszálakként mehetünk. Hozzá, hozzáköthetjük magunkat. Az Ige kőszálként megáll mindenkor, ebbe kell kapaszkodnunk, mondta.

Balog Zoltán, a Magyarországi Református Egyház zsinati lelkesi elnöke a veszteségeinkről, elveszettségünkről szólva arról beszélt, hogy Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Mert Istennek nagyon drágák vagyunk. Ez köt össze bennünket, hogy Ő megkeresett, nem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül. Kicsinyek vagyunk? – tette fel a kérdést. Ha a nagyhatalmak erejét nézzük, akkor igen. De az ígértet nem azoknak szól, akik a tankok erejében bíznak, nem a politikai nagyhatalmaknak, hanem a kicsinyeknek. Ez ad számunkra biztonságot. A mostani orosz-ukrán háborúra utalva kifejtette: ez nem a mi háborúnk, mi nem ilyen háborút akarunk – mi a lelkekért harcolunk, mondta a püspök. Aki arról is szólt, hogy most inkább a menekültekre irányul a nagyobb figyelem, ám „ti, akik itthon maradtatok, legalább olyan fontosnak vagytok, mint az otthonukat elhagyók, de rájuk sem menekültek-

ként tekintünk, hanem mint akik otthonról jöttek haza”. Egyben abbéli reményének is hangot adott, hogy ők is visszatérhetnek szülőföldjükre. Balog Zoltán 100 új református énekeskönyvet is átadott, azt kívánva, hogy még legalább további száz éven át hangozzanak itt azokból az ének.

A 2022-es évet a Kárpátaljai Református Egyházkerület a hálaadás éveként hirdette meg, emlékeztetett Zán Fábán Sándor püspök. Sokan felteszik a kérdést: ebben a háborús helyzetben miért adhatunk hálát? Például azért, mondta, hogy Kárpátalját nem érte támadás, hogy ide tudnak menekülni az emberek belső Ukrajnából, mert itt béke van. Úgy érezhetik egyesek, hogy most nehéz örömmel szolgálni az Úrnak, ahogy a 100. zsoltár kéri. De aki szendvicset adott egy éhes kisgyereknek, szállást tudott nyújtani, aki igeverssel ébresztett reményt a menekülőkben, annak hála és öröm van a szívében. Itt van az ideje megbocsátásnak, mondta a püspök. Aki hálát adott az itthon maradt lelkesekért. Hisz most még inkább szükség van az igehirdetésre, az ukrán népnek és

maradnak. Novák Katalin azt kívánta, hogy mint már annyiszor a magyar történelemben, most is erősebben álljunk fel ebből a nehéz helyzetből, mint amilyenek voltunk előtte.

A rendhagyó istentisztelet közös imával és a kárpátaljai reformátusok hitvalló énekével ért véget. A vendégek ezt követően a KRE Diakóniai Központja munkájával ismerkedtek, a püspökök zártkörű tanácskozást tartottak, Novák Katalin pedig a diakóniai központ pékségében – ahol naponta több mint másfélezer kenyeret sütnék a menekültek, a bajbajutottak megsegítésére – a pékek közé állt, hogy segítsen a kenyerek formázásában.

A Magyar Református Szeretetszolgálat (MRSZ) – Cibere Károly kuratóriumi elnök és Juhász Márton ügyvezető igazgató vezetésével – ezen a napon négy kisbusznyit tartós élelmiszerral és higiéniai cikkekkel érkezett. Ebből az adományból a szeretetszolgálat nagykövet asszonyával személyesen adtak át csomagokat a rászorulóknak, s a Beregszászi Bethlen Gábor Líceum kollégiumában elhelyezett

magyar népünknek egyaránt. És nem csupán az itthon maradtoknak. Zán Fábán Sándor abbéli reményének adott hangot, hogy akik elmentek, a határ túloldalán is megtalálják azokat a közösségeket, templomokat, ahol kapnak olyan erősítést, ami hazavezeti őket, hogy újjáépítsék az életet itt, szülőföldjükön.

Novák Katalin a Magyar Református Szeretetszolgálat jószolgálati nagykövetségént vett részt az istentiszteleten. Azt az üzenetet hoztuk, mondta, hogy mi, magyarok kitartunk egymás mellett, számíthatunk egymásra. Valamikor tettekkkel, valamikor szavakkal, valamikor pedig pusztán jelenlétével kész segíteni az ember. Úgy érzem, hogy a legtöbb, amit mi most tehetünk, hogy itt vagyunk, hogy veletek vagyunk, önökkel vagyunk. Bár Magyarországon is vannak viták, vannak, amiben nem értünk egyet, most azonban együtt dobban a szív, fogalmazott. Osztozunk az örömben, és most osztozunk a bánatban, az aggodalomban, osztozunk a nehézségben is – mondta. Magyarországon vendégként fogadjuk az ukrán menekülteket, s azokról is gondoskodunk, akik Kárpátalján

menekültek számára. Itt Novák Katalin beszélgetett azokkal az asszonyokkal, gyerekekkel, akik többek között Kijevből, Mikolajivból, Harkivból a lövöldözések, a bombázások, a szirénák elől menekülve itt kaptak szállást, ellátást. Torokszorító volt hallani a történeteiket. Ám erőddött: minden elkeseredettségük mellett végtelen hálások az őket befogadóknak, akik az ellátásukról is gondoskodnak.

Pedig az ittenieknek sem könnyű a megélhetés. Ám mindenki átérzi a menekültek helyzetét, s ki mivel tud, azzal segíti a háború elől Kárpátaljára, a még a béke szigetére (reméljük, az is marad) menekülőket. Ám a szűkös keretek lassan kimerülnek. Ezért is fontos az a hatalmas méretű magyarországi összefogás, melynek köszönhetően – a karitatív szervezetek közreműködésével – szinte folyamatosan érkeznek hozzánk a támogatások. De ne feledkezzünk jót cselekedni mi magunk sem, hisz senki nem lehet olyan szegény, hogy ne tudna jót tenni embertársaival.

Marton Erzsébet

Az idei a hálaadás éve

Interjú Zán Fábián Sándor református püspökkel

A hálaadás évéről, az azzal kapcsolatos elképzelésekről akartuk eredetileg kérdezni Zán Fábián Sándort, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspökét. Közben a háború néhány nap alatt gyökeresen felforgatta korábbi életünket és átírta terveinket. A püspök úr a mostani, elkésérítő helyzetben hangsúlyozta: „Láthatjuk, hogy Isten nélkül mi, emberek elbukunk sok mindenben, mégis azt merem hinni és remélni, hogy ebben az évben nekünk lesz okunk a hálaadásra.”

– *A Kárpátaljai Református Egyházban 2022 a hálaadás éve. Nem tudhatták, hogy február végén háború kezdődik. Milyen most a helyzet, és mi maradt a tematikus évhez kapcsolódó tervekben?*

– Ma ötödik napja tart a háború, én ma is kitartok amellett, hogy a hálaadás éve a 2022-es év. Ha csak az utóbbi öt napot nézzük, akkor is van miért hálát adnunk, mert Kárpátalját semmilyen támadás nem érte. Biztos pontja vagyunk Ukrajnának, ahová több ezer menekültet befogadnak, igyekeznek gondoskodni róluk. A határátkelőkön kárpátaljai magyar emberek, sok esetben reformátusok gondoskodnak azokról, akik sorban állnak. Étel, meleg teát visznek ki, segítenek tájékozódni. A Magyarország felé nyíló öt határátkelőhely ugyanis magyar falvakban vagy azok mellett van.

– *Az Isten eddig megóvott minket a harcok borzalmaitól...*

– Mi a Kárpátoknak azon az oldalán vagyunk, ahol az Isten gondviselése és szeretete most másképpen tapasztalható, mint Kijevben vagy Ukrajna keleti részében. Természetesen nekünk is ezer meg ezer okunk van a félelemre, féltjük a szereteteinket, sok-

kal éberebbek kell legyünk, gondolkodnunk kell arra, hogyan helyezhetjük a menekülteket emberileg biztonságosabb helyre. Viszont én hiszem, hogy az Isten gondoskodó szeretete továbbra is velünk marad, amiért hálát adhatunk. Hálát adhatunk az életünkért, családjunkért, azért, hogy Magyarországon sok kárpátaljai magyar talált befogadó családot, házat, átmenetileg otthont. Ezekért is mind-mind hálát adhatunk. Bár ez az év nagyon sok nehézséggel indul, a politikai, a gazdasági helyzet, a háború valósága – aminek a fenyegetettségében élünk – már évek óta nehezítik mindennapjainkat, de mindig úgy gondoltuk, hogy van az emberi bölcsesség, humánus olyan erős, hogy legyőzze a mostanihoz hasonló agresszív cselekményeket. Láthatjuk, hogy Isten nélkül mi, emberek elbukunk sok mindenben, mégis azt merem hinni és remélni, hogy ebben az évben nekünk lesz okunk a hálaadásra. Ukrajnában béke lesz, megbékélés. Imádkozom azért, hogy ne alkalmazzanak tömegpusztító fegyvert ebben a konfliktusban, minél hamarabb elnémuljanak a fegyverek, és kikerüljenek a nem hozzáértő emberek kezéből, újra mély álmot aludjanak valamelyik raktárban.

– *Egyedül Isten Igéje nyújt reménységet számunkra ebben a helyzetben...*

– Istenben bízva, reménységgel tekintek a jövőbe, a család, az élet továbbra is az az érték, amiért imádkoznunk kell, amit védenünk kell, amiért hálát kell adnunk. Tegnap arról prédikáltam – nem most választottuk ki az ígérést, egy évre előre megvan minden vasárnapra –, hogy „*ti a békéltetés evangéliumát kaptátok, ezért kérünk, hogy békéljetek meg az Istennel*”. Az Istennel való megbékélés az embertársainkkal való megbékülést is eredményezi. Tehát imádságra kérek, szólítok fel én most újra mindenkit, hálaadással a betevő falatért, az épségben maradt házért, a biztonságban lévő családtagjainkért, és könyörgésre a békéért, amit Isten megadhat nekünk.

– *Településeinkről eddig is nagy számban elvándoroltak az itt élő magyarok, egyre csökken református gyülekezeteink lélekszáma. Mennyiben változott a gyülekezetek élete a háború kitörése óta?*

– Azt tudom elmondani, hogy vasárnap Mezőváriban, és ahogy hallottam lelkészekről, több más településen is sokkal többen voltak templomban, mint egyébként szoktak. Furcsa, de sokszor csak a bajban vesszük észre emberi korlátainkat, az önbizalmunk csak ilyen esetekben omlik össze, és látjuk annak halaszthatatlan szükségét, hogy az Istentől kérjünk

segítséget... Majdnem tele volt a templom, igaz, a férfiak közül a katonakötelesek nem voltak ott, közülük csak nagyon kevesen vannak itthon. Ez egyébként a mi gyülekezetünk mellett majdnem minden falura jellemző.

– *Mit üzen azoknak, akiknek el kellett menniük?*

– Ne karba tett kézzel üljenek valahol, hanem segítsenek azoknak, akik talán már a határ túloldalán ácsorognak. Tegyük fel a kérdést, hogy van-e mivel, és van-e hová? Segítsenek másoknak, akik ugyancsak úgy érezték, hogy innen el kell menniük. Őket is kérem arra, hogy imádkozzanak a békéért. Ne feledkezzenek meg azokról, akik ruhában éjszakáznak, mert félnek a légitámadásoktól, akiknek nem csukódik le a szemük a harcok miatt. Ne feledkezzenek meg azokról sem, akik gyászolnak.

– *A református egyház lelkszei mindannyian a helyükön vannak? Közülük senki nem menekült el? Zavartalan a gyülekezetek működése?*

– Lelkszek elmeneküléséről nem tudok. Minden gyülekezetünkben van szolgálattevő. Ennek ellenére zavartalanak nem mondanám a mostani állapotot. Én még

a mostanihoz hasonlót sohasem tapasztaltam, bár átéltem az árvizek okozta traumát, az akkori tragédiáját a településünknek és gyülekezetünknek. Ez egészen más, úgy érzem, hogy az emberek, a gyülekezeti tagok most minden korábbinál jobban kiszolgáltatottnak érzik magukat. Ez valami olyan, aminek még nem látjuk a következményeit, nem látjuk, hogy a baj növekedni fog, vagy elcsitul, illetve, hogy mivel fog végződni és mikor. Ez a lelkiállapot rányomja a bélyegét a gyülekezetek életére. Természetesen van az egyháznak nagyon sok olyan tagja, aki együtt-érez, segítőkész. Most nagyon sok ember arra koncentrál, hogy hogyan tud segíteni azzal, amije van. Olyan sok mindenünk nincs, nincsenek nagy készleteink, nagy lehetőségeink, de vannak felajánlások. Lehetőségeinkhez mérten segítünk, függetlenül attól, hogy sokszor éreztük, másod-harmadrangú polgárai vagyunk ennek az országnak; a magyar közösség ezt most nem érezteti azokkal, akik ide menekültek.

Badó Zsolt
(karpataljalap.net)

Kárpátaljának segít a Nemzetstratégiai Kutatóintézet

Határtalan összefogás

Magyarország példaértékű humanitárius segítséget nyújt az Ukrajnából hozzájuk érkező menekülteknek. De nem feledkezik meg Kárpátaljáról sem, ahová szintén sokan jöttek a háború elől menekülve, s ellátásuk bizony meghaladja az itteniek erejét. Március 5-én a Nemzetstratégiai Kutatóintézet (NSKI) sietett segítségükre: több mint 12 millió forint értékben tartós élelmiszereket és higiéniai eszközöket adott át Beregdarócon, amit a Kárpátaljai Református Egyházkerület és a Beregszászi Római Katolikus Egyházközség segítségével juttatnak el a bajban lévő emberekhez.

A „szeretetajándék” – ahogy fogalmazott Szász Jenő – átadása alkalmából tartott sajtótájékoztatót az NSKI elnöke hangsúlyozta,

hogy amikor baj van, meg kell fogjuk egymás kezét, hogy segítsünk a nehéz kihívások idején. A szeretet megnyitja az ember szívét és mindannyiunkat

cselekvésre hív, fogalmazott az elnök, aki arról is beszámolt, hogy az intézet most már közel tíz éve tart szoros kapcsolatot a kárpátaljai református

és katolikus egyházakkal, évente rendszeresen adományokkal keresik fel az általuk patronált intézményeket. Most, amikor ez a háborús helyzet kialakult, úgy éreztük, kötelességünk jönni. Hála Istennek, hívó szavunkra nagyon sokan ajánlották fel segítségüket, fogalmazott Szász Jenő.

Ebben a nehéz időszakban együtt dobban nem csak az ország, de az egész nemzet szíve, kezdte beszédét Szentkirályi Alexandra. A kormányzóvivő hangsúlyozta, hogy minden bajba jutott ember segítséget remél, s a magyar kormány segítséget is nyújt minden, a háború elől Magyarországra menekülő ember számára. A határátkelők közelében segítőpontokat alakítottak ki, igyekeznek mindenkinek szállást, ellátást biztosítani stb. Ebben a munkában hatalmas feladatokat vállaltak a karitatív szervezetek. A kormány is jelentősen kiveszi ebből a feladatból a részét. Szívet melengető, felemelő érzés, hogy a magyar emberek így össze tudnak fogni, együtt dolgoznak és egyetlen cél lebeg a szemük előtt, az, hogy ezeket a sokszor egy táskával érkező, az életüket, otthonaikat hátra hagyó embereket segítsék, fogalmazott a kormányzóvivő asszony, aki köszönetet mondott

az NSKI vezetésének is, hogy a Kárpátalján működő történelmi egyházakon keresztül segíti az otthon maradtakat, a hozzájuk menekülőket.

Taracközi Ferenc beregszászi református lelkész Zán Fábián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyház püspökének nevében köszönte meg azt a nagymértékű fizikális és lelki segítségnyújtást, amit az elmúlt időszakban tapasztalunk. A lelkész hitet tett amellett, hogy az ilyen hatalmas összefogás úgy jöhet létre, s akkor áldásos, ha ott van Jézus Krisztus. S ha az Ő nevében össze tudunk jönni, akkor hatalmas csodákat tudunk megtapasztalni, hangsúlyozta. A lelkész hálás szívvel köszönte meg a magyar kormányának, a segítőkész embereknek mindazt, amit rajtuk keresztül az örökkévaló Isten számunkra ajándékoz.

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház nevében Harapók Marianna, a beregszászi Szent Anna Karitás vezetője köszönte meg az adományt, az anyaország részéről nyújtott megannyi segítséget. Az igazgató asszony meghatottan tett biztosságot arról, hogy jobb adni, mint kapni.

Kovács Erzsébet

Beszélgetés Taracközi Ferencsel Menedék

Sok menekült marad Kárpátalján. A beregszászi református gyülekezet segít rajtuk, ahogy tud, de hosszú távon gondot okozhat majd az ellátásuk.

Beregszászon a háború első két napjában az emberek erősen pánikoltak, a következő napokban ez azonban enyhülni kezdett, és most inkább valami tompa feszültség jellemzi a közhangulatot, tudtuk meg Taracközi Ferenc beregszászi református lelkipásztortól, aki elmondta: eleinte nagyon sokan kérdezték tőle, mit tegyenek, menjenek-e vagy maradjanak. Mostanra lát-szólag a többség megnyugodott, a református gyülekezet minden területen helytáll és segít a rászorultaknak, ahogy csak tud. Erre szükség is van, mert a városban egyre több a menekült.

(...)

Ukrajna legkülönbözőbb területeiről érkeztek már menekültek Beregszászba. Sokan

nem tudnak továbbmenni, mert a férfiak mobilizációja miatt 18-tól 60 éves korig nem lehet elhagyni az országot, a családjuk pedig nem akar szétválni, ezért rengetegen úgy döntenek, hogy Kárpátalján maradnak. „A püspök úr szavaival Kárpátalja Ukrajnának olyan menedéke lett, amelyet nem mi hirdettünk meg, hanem az emberek tapasztalták meg, hogy itt valóban menedék van számukra. Ez csodálatos kiváltság és lehetőség is egyben.”

A gyülekezet női tagjai végigjárták Beregszász városát, hogy megnézzék, hány 60 év feletti és hány kisgyermekes édesanya maradt egyedül, és milyen szükségük van. Ezekre igyekeznek reagálni, és szétosztani közöttük a Magyarországból vagy távo-

labról érkezett szállítmányokat. (...) A beregszászi gyülekezet a Kijevbe induló élelmiszer-szállítmányokhoz is hozzájárul, ezen felül az egyik lelkesük is Kijevbe ment egy mikrobusznyi élelmiszerral együtt. Azt tervezik, hogy amíg még el lehet jutni az ukrán fővárosba, addig újabb és újabb adományokat indítanak útnak.

„A pékségek már most kezdenek küszködni az ellátással. Nemcsak alapanyaghiány, de emberhiány is van a mobilizáció miatt, ezért például az egyház-

kerület Diakóniai Központjának péksége 120%-os kapacitással dolgozik. Nagy Béla főgondnok úr nagyon sokat tesz azért, hogy kenyér és meleg étel jusson az emberekhez. Fontos látni, hogy a Diakóniai Központnak nemcsak a reformátusokra, de az egész városra nézve kötelezettségei vannak. Szerencsére nagyon sok magyarországi gyülekezet mozdult meg, és segít az étellemezésben. Sokan a határig szállítják el a tartós élelmiszert, és onnan nekünk kell továbbvinni. Én magam is már vagy

tíz mikrobusznyi szállítmányt hoztam onnan el a Diakóniai Központba.”

(...)

Taracközi Ferenc úgy látja, ha valamikor, most még inkább fontos észrevenni, hogy mennyi mindenért van okunk hálát adni. „Kérdezhetnénk, hogyan lehet hálát adni, amikor napról napra kilátástalanabb és elviselhetetlenebb a helyzet. De abból kiindulva, hogy Kárpátalja maradt az a menedék, amely mindenki számára biztonságot nyújt, azt mondom, van miért hálát adni. Ha arra gondolok, hogy megmozdult az egész Kárpát-medencei reformátusság, szintén fontos lenne hálát adnunk. Szeretném megköszönni mindazoknak, akik imádságban ott állnak mögöttünk, segítenek bennünket. Hálás a szívem, hogy az Isten így munkálkodik, és emberi szíveket erre indít. Hiszem, hogy mindazt, amit az ember a maga lehetőségeihez mérten másoknak ad, azt Isten fogja pótolni.”

Forrás: parokia.hu

Menekültek a határon: helyzet és lehetőség

Február 26., szombat volt az a nap, amikor saját szemünkkel is láthattuk az orosz-ukrán háború első kézzel fogható következményét az utakon. A menekültáradat egy része csoportosan érkezett. A tiszaujlaki határátkelőhely ukrán oldalán tömörültek az ide érkezők, egészen a híd közepéig ért a gyalogos sor. Leginkább édesanyák, nagymamák, gyermekek várakoztak, ki-ki a saját szomorú élettörténetét cipelve a szívében. A környékről is elindultak emberek. Ki rokonhoz, ki ismerőshöz ideiglenesen vagy hosszabb távú tervekkel szándékozott eljutni. Egyesek a jobb megélhetés reményében próbálkoztak a túloldalra menni, belekapaszkodva a magyar kormány és a magyarországi szeretetszolgálatok segítő kézébe... Családok, vagy inkább félcsaládok készültek elhagyni azt az országot, ami többé már nem nyújt védelmet senkinek sem... Ukrajna élehetlenné vált a Kijevből és környékéről, vagy a Harkov városából érkezők számára... Aki maradt, nem tehetett másként ilyen vagy olyan okból. De ez egy másik történet...

A szemek csüggedésről, félelemről és fájdalomról beszéltek az ételosztó pontokon. A menekültek halkan, szinte szótlánul kértek vagy fogadtak el az önkéntesektől egy kis teát, kávé vagy szendvicset. Meglepődtek, amikor kiderült, semmiért sem kell fizetni. Erre nem számítottak. Senki sem mondta nekik, hogy a kárpátaljai magyarok ilyen kedvesek és barátságosak... Elgondolkodtató, igaz?

Szombaton 16 óra után a tiszaujlaki református testvérek kezdeményezésre ütöképes csapat verbuválódott segítségnyújtási szándékkal, eleget téve Krisztus parancsának: „*Merősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenekeket gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk ked-*

vére éljünk” (Róm 15, 1), „*Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére*” (Róm 15, 7).

A Tiszaujlaki kistérség szervezésében, majd a Glória Ifjúsági Központ, a Máramaros-Ugocsa Református Egyházmegye, a Péterfalvai Református Líceum és a közeli római és görögkatolikus plébániák, illetve a nagyszőlősi Karitás közreműködésével csodálatos emberi helytállásról győződhetek meg az ide látogatók. Ki mit tudott hozni a sajátjából, azzal járult hozzá a rászorulókat ellátásához... Általában örömmel fogadták a fáradt családok a felkínált gyors levest vagy teát. A gyerekek részére volt egy kis játék is, amíg a készlet el nem fogyott. Mint keresztyén emberek nem feledkezhetünk meg

arról sem, hogy lelki táplálékot nyújtunk. Ukrán és orosz nyelvű Igéket, ill. gyermekeknek szánt evangéliumi olvasnivalót osztogattunk. Voltak köztünk oroszul/ukránul jól beszélő testvérek, akik a kávé mellé Krisztus üzenetét is „becsomagolták”. Mindannyian a látottak hatása alatt voltunk, tagadhatatlanul. Általában este 9-10 órakor jöttünk haza, kivéve az első napot, amikor önkénteseink éjjel után térhettek csak nyugovóra. Sokan napokig kint éltek, mert segíteni akartak, és nem bírták a téletlenséget-tehetetlenséget otthon. A jézusi erények szép megnyilvánulását láttuk a szolidaritásban.

Ha fáztunk is olykor a jeges szél miatt, mindig eszünkbe ju-

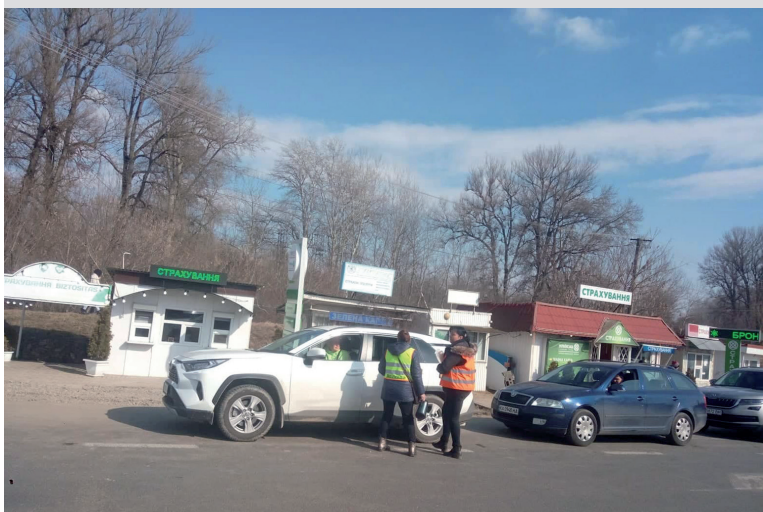
tottak a szegény utazók, akikről sejtettük: jobban fázhatnak. Nem feltétlenül a hidegtől reszkettek, inkább azért, mert nem tudták, pontosan hol vannak és hogyan tovább... A férfiak elkísérték a feleségüket és a gyerekeiket a határig, majd kiszálltak az autóból és elbúcsúztak a szeretteiktől. Megrendítő volt látni, ahogy a férfiak sirtak-zokogtak a búcsú pillanatában. Nem lehet elfelejteni...

Nemcsak az ukrán menekültek élete, de itt, a határmentén élőké is tagadhatatlanul megváltozott. Sokan elmentek, szomszédok, rokonok, barátok és ismerősök. A bizonytalanság érzése ott van a levegőben most is, miközben a lélek hangosan kiált Isten után.

Az Isten utáni vágy érzékelhető akkor is, ha valaki nem figyel a belső hangra. Valami nincs rendben. Valami hiányzik... Az a cél, ami értelmet ad az életnek. Ha a cél az Isten dicsőségére odaszánt élet, akkor helyükre kerülnek a dolgok. Azt olvassuk az Újszövetségben: „*Betelt az idő, térjete meg, és higgyetek az evangéliumban*” (Márk 1,15).

Körülöttünk lehet zavarodott és veszélyes a világ, de a belső békességünket nem érinti, ha Jézussal járunk. És lehet fordítva is, amikor körülöttünk minden nyugodt, de belül komoly harc dúl, nyugtalan álmokat okozva. Ellentmondásnak tűnik: hogyan lehet békessége az embernek, ha az országunkban háború van? Úgy, hogy a hívő ember nem a világra és annak kívánságaira tekint! Egyedül és kizárólag csakis Krisztusra! A Szabadító, aki a békességét csak az Ő gyermekeinek adja. Ez az az Örömhír, amihez mindenkinek joga van! A szülőföldjükről elmenekült ukránoknak éppúgy, mint azoknak a magyaroknak, akik itt maradtak Kárpátalján. Mert sem a nemzetiség, sem a bőrszín, sem pedig a testi adottság nem döntheti el, ki jogosult Isten gyermekének lenni! Határozott parancsa Istennek: „*Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében*” (Mt 28,19). Mi, hívők pedig vigyázzunk, ne lankadjunk, hanem Isten Igéjével és Lelkével felvértezve tegyük azt, amire egyen-egyenként minket elhívott a Teremtő: „*Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét*” (Gal 6, 2)

Bodnár Diána
Tiszabökény

Még intenzívebb a Te is Segíthetsz! Támogató Alapítvány jelenléte „Jutalmam, hogy tehetem”

A Te is Segíthetsz! Támogató Alapítvány – melynek célja, hogy a fogyatékkal élők, elesettek, nélkülözők, betegségtől vagy egyéb okból szenvedők, magányosok, árvák, özvegyek, éhezők, erőtlének, üldözöttek, szenvedélybetegek, valamint a katasztrófák áldozatainak és hozzátartozóinak támogatása Magyarországon, Kárpátalján és Erdélyben – több mint másfél évtizede jelen van a kárpátaljaiak életében. Pál Sándor kuratóriumi elnök rendszeresen hozta korábban is a segítséget, az orosz-ukrán háború kitörése óta viszont naponta találkozhatunk itt vele.

– Ebben a nehéz helyzetben igyekszünk minél intenzívebben segíteni, áthozni azokat az adományokat, amelyeket Magyarországon gyűjtöttek – kezdi beszélgetésünket Pál Sándor. – Most gyakrabban jövünk, hisz nem Budapestről, illetve a főváros környékén lévő raktárainkból szállítjuk a segélyeket, hanem közvetlenül a határ mellől, ahová segítőink fuvarozzák le, mi pedig áthozzuk a határon. Leginkább tartós élelmiszert, rizst, cukrot és lisztet hozunk, mert azt tapasztaljuk, hogy ezekből egyre komolyabb hiány van. Ezenkívül

tisztálkodási szereket, higiéniai felszereléseket és babáknak pelenkát, bébiételt hozunk, emellett olykor ruhaneműre és cipőkre is szükség van. Most még inkább, hisz nagyon sokan egy szatyorral menekülnek ide belső Ukrajnából. Emellett pénzadományt is próbálunk adni a nehéz sorsú kárpátaljai embereknek, hogy meg tudják vásárolni azt, amire szükségük van.

– Kik segítenek Kárpátalján a munka koordinálásban? Hová juttatják a segélyeket?

– Minél hatékonyabban kívánjuk segíteni mind a Kárpátalján maradókat, mind az ide érkező

menekülteket, illetve azokat a szervezeteket, amelyek gondoskodnak az ő ellátásukról. Ezért folyamatosan egyeztetünk Zán Fábíán Sándor kárpátaljai református püspökkel és Nagy Bálával, a diakónia központ vezetőjével a humanitárius segítségnyújtás lehetőségeiről. Nagyonbízott a Kárpátaljai Református Egyházkerület diakóniai központjába juttatjuk el a szállítmányokat, ahol tisztában vannak azzal, hogy kinek van a legnagyobb szüksége a segítségre. Persze, amikor arra van igény, akkor egyes gyülekezeteknek is viszünk segítséget, főleg oda, ahol szociális konyhát működtetnek, ahol a menekülteknek ételt és szállást biztosítanak. Minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy a Kárpátalján maradtakhoz, valamint az ide menekülőkhöz minél előbb eljusson a segítség. Hálásak vagyunk mindazoknak, akik tárgyi adományaikkal, vagy pénzbeli segítségnyújtással állnak a bajbajutottak mellé. Most többszörösen is igaz: „Kétszer ad, ki gyorsan ad”.

– Korábban elindított segítő programjaikat most szüneteltetik?

– Nem, nem! Ebben a hónapban is például rezsitámogatással járultunk hozzá kétszáz háztartás melegéhez Kárpátalján. Háború idején még nagyobb figyelmet kell fordítani a betegek, az elesettek, az önmagukat ellátni nem tudókra, és itt nem csupán élelmiszerre, pénzre van szükség, hanem lelki segítségnyújtásra is. Az itthon maradtaknak éppúgy, mint a határon sorban álló kétségbeesett, gyermekükkel menekülő anyáknak, vagy a menekültszállókön várakozóknak.

– Én hiszek az ima erejében – vallja Pál Sándor. – Forduljunk Istenhez mind többen, fohászkodjunk a békéért, a megnyugvásért. Addig pedig erőnkhez mérten segítsünk bajba jutott embertársaink, zárta beszélgetésünket a Te is Segíthetsz! Támogató Alapítvány elnöke, akit a diakonisszák jelmondata vezérel missziói szolgálatában is: „Jutalmam, hogy tehetem”.

Marton Erzsébet

Segítség a szükségben

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.” (Zsolt 46, 2)

A jelenlegi vészhelyzetben, amikor háború dúl körülöttünk, mindnyájan félünk, bizonytalan a helyzetünk, és érezzük, hogy ez az állapot tarthatatlan, mivel alapvető emberi szükségletünk, hogy biztonságban legyünk. Menedékre és békére vágyunk. Mindezek reményében indultak útnak azok az emberek, akik elvesztették otthonukat, akik a fegyverek hangos ropogásától, vagy a háború hírértől megrettenve elhagyni kényszerültek az országot.

A megtámadott területekről emberek ezrei özönlenek az országhatárokhöz, hogy minél hamarabb külföldre jussanak.

A határhoz érve autók és gyalogosok hosszú sora fogadja őket, ami miatt több órát vesz igénybe a határ másik oldalára való átjutás. Valamennyien fáradtan, éhesen, szomjasan érkeznek meg Kárpátalja határátkelőihez. A helyiek példátlan összefogást tanúsítva igyekeznek segíteni, ahol és ahogy csak tudnak. Önkormányzatok és egyházak közösen együttműködve osztanak meleg ételt, szendvicset, teát, kávé, gyümölcsöt és egyéb apróságokat a rászorulóknak részére.

Isten a tiszaujhelyi református gyülekezeti tagok szívét is indította az önkéntes szolgálatra, sokan részt vállaltak a segítségnyújtásban. Két nap is kint voltunk a tiszaujlaki

határátkelőnél, hogy legalább egy kissé felüdíthessük a bajbajutott embereket. A belső Ukrajnából érkező menekültek hálásak voltak és elmondták, hogy nagyon kedves tőlünk a szeretetnek ez a fajta megnyilvánulása, amire nem számítottak. Valakinek csak annyi is elég volt, hogy meghallgattuk, mit kellett átélniük az elmúlt napokban, órákban. Míg másoknak segíthettünk szállást találni, ahol eltölthették az éjszakát, mielőtt tovább indultak. Azonban nem mindenki indulhatott tovább. Sajnos olyat is látnunk kellett, amikor családtagok szakadtak el egymástól – családfőket tartóztattak fel, akik számára nem volt lehetséges a határátkelés a hadiállapot miatt.

Mindannyian meg vagyunk rémülve, hiszen eddig nem tapasztalt nehézség teszi próbára életünket. Azonban a határon várakozó menekültek láttán annak a csodás meg tapasztalásnak lehettünk részesei,

hogy jobb adni, mint kapni, és mi még olyan helyzetben vagyunk, hogy adhatunk. Ezért nem szabad megfélemednünk arról, hogy Istennek ilyen emberpróbáló időben is hálát adjunk – azért, amink van, és azokért, akik mellettünk vannak. Bizva és reménykedve

abban, hogy Isten rendezi az emberileg kilátástalannak tűnő helyzeteket is.

„A reménységben örendezetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.” (Róm 12, 12)

Fejes Noémi, Tiszaujhely

KÜLDETÉS – a Kárpátaljai Református Egyház lapja

Sajtóbizottság: Bernát Tamás, Dávid Árpád, Laskoti Zoltán, Molnár Lóránt, Radvánszky Ferenc, Szimkovics Tibor.

Felelős szerkesztő: Taracközi Ferenc. Főszerkesztő: Marton Erzsébet. Olvasószerkesztő: Taracközi Marianna.

Tördelőszerkesztő: Fábíán Zoltán. Munkatársak: Fábíán Katalin, Lajos Mihály.

Lévélcím: 90202, Beregszász, Kossuth tér 4., e-mail: kresajto@gmail.com,

web: refua.tirek.hu Példányszám: 3500 Terjeszti a Beregszászi Református Iratmisszió és Könyvesbolt

A beküldött cikkek szerzőjének véleményével a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet. Az írásokat nem őrizzük meg, esetenként pedig rövidítve közöljük azokat.

Lapunk megjelenését a

támogatja